

У Немирові пройшли фестивальні «Обжинки»

Багаті врожаї зібрані, всі комори наповнені - можна вже й підбити підсумки та впевнено робити черговий засів! Яскравим та різноманітним осіннім святом 11 жовтня Немирівщина відзначила закінчення жнив та збору усіх дарів, котрі щедро нам родить наша свята земля: у КЗ «Центр культури та дозвілля» Немирівської міської ради пройшов II-й багатожанровий фестиваль звичаїв та обрядів Поділля «Обжинки по-немирівськи».

Працівники культури доклали максимум зусиль для підготовки цього заходу, адже хто був присутнім, відчував ту автентичну атмосферу народних гулянь та прославлянь нашої щедрої землі, багатих чорноземів, наших працюючих селян та аграріїв, котрі невтомно та безкомпромисно засівають землю та збирають хліба навіть у небезпечний період війни, котрий несе свої виклики.

Отож «Обжинки по-немирівськи» - свято врожаю, свято звичаїв та

традицій, переданих від наших пращурів. Фестиваль розпочався представленням та оглядом світлиць, де всі гості мали нагоду почистуватися смачними наїдками, приготовленими господинями та господарями - працівниками клубних закладів Немирівської громади. А як вже припрошало! Українська пісня, українське слово є невід'ємною родзинкою до гостинно накрытого українськими стравами столу. Кожна світлиця представляла певні населені

пункти, і, що характерно, в кожній з них для усіх була презентована традиційна для саме тієї місцевості кулінарна цікавинка. Так, тут можна було поласувати і годзею, і голубцями з пшоном та горіхово-часниковою заливкою, і мамалигою, і пелюсткою; і, звісно, господині пригощали варениками з різним начинням, пиріжками, іншими різноманітними смаколиками. Поряд світлиць, зокрема, були представлені старовинні предмети повсякденного вжитку й вироби народних умільців: вишиті рушники, килими, картини, сорочки, вироби із соломи, маківки та інше.

9 стор.

РЕКЛАМА

ПАМ'ЯТАЙ!

ЄГОВА - це ім'я Правдивого Бога
 Вихід 15:3

ІСУС ХРИСТОС - спаситель та Цар неба і землі
 Псалом 2

ЦАРСТВО БОЖЕ - єдина НАДІЯ СВІТУ!
 Даниїла 2:44

teokrat.com 068 800 19 80
 095 800 19 80

Ветеран подолав Чиказький марафон на протезі

Ветеран із Вінниччини Роман Кашпур подолав марафонську дистанцію в місті Чикаго (США). Про це спортивне досягнення нашого земляка повідомила перша заступниця начальника Вінницької ОВА Наталя Заболотна.

«42 кілометри на протезі. 5 годин 7 хвилин. 84 кілометри за два тижні! Позаду Берлінський та Чиказький марафони, — зазначила посадовиця, побажавши марафонцю подальших успіхів. — Дякую за мотивацію, натхнення, шалену віру. Ти приклад для наслідування!».

А спортсмен зазначив, що на досягнутому не зупиняється.

«Далі тільки краще, тільки вище, тільки сильніше!» — наголосив Роман Кашпур.

Спортсмен-ветеран родом із Хмільника. Воював у лавах ДУК «Правий сектор». У 2019 році зазнав важкого поранення на фронті, внаслідок чого йому ампутували ногу. Але це не завадило воїну займати найвищі сходинки п'єдесталів різноманітних змагань. Так

торік Роман Кашпур пробіг, зокрема, марафон у Лондоні, а в березні цього року успішно здолав марафонську дистанцію в столиці Японії Токіо...

«Я буду землею з-під себе рвати, вирізати, щоб про Україну чули на світовій спортивній арені», — сказав якось журналістам Роман. До речі, з цією неординарною постаттю можна познайомитись детальніше, переглянувши фільм «Атлети війни».

Козятинська міськрада тепер без голови

На першому засіданні позачергової сесії міської ради, що відбулось минулого тижня, депутати не змогли висловити недовіру міській голові Тетяні Єрмолаєвій у зв'язку з регламентними процедурами. Провівши друге засідання цієї ж сесії 14 жовтня, очільницю громади таки відправили у відставку.

За результатами таємного голосування це рішення підтримали 22 депутати із 24-х присутніх. Проти висловились двоє депутатів.

Отже, депутатський корпус Козятинської міськради достроково припинив повноваження Тетяни Єрмолаєвої, яка керувала міською громадою з жовтня 2020 року. Вона була обрана від партії «Українська стратегія Гройсмана»,

проте в січні цього року виключена з партії.

Відтепер, згідно з законодавством, обов'язки міського голови виконуватиме секретарка Козятинської міської ради Ірина Репало.

3 питань реклами звертайтеся за телефоном 066-895-30-93

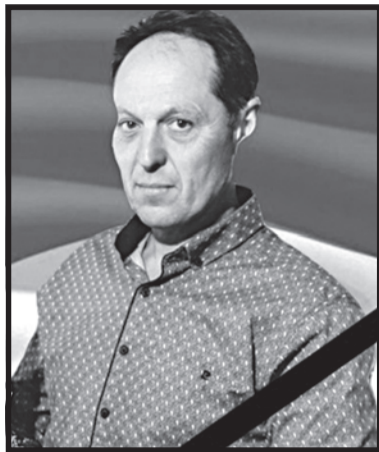
Життя захисника обірвалось на Харківщині

Ще одного героїчного земляка втратила Літинська громада. 23 вересня 2024р. під час боїв за волю України поблизу м. Вовчанськ Харківської області загинув навітник 3-го механізованого відділення — бойової машини 2-го механізованого взводу 2-ї механізованої роти, солдат ЗСУ Маковійчук Юрій Іванович, житель с. Літинка.

Як повідомила Літинська селищна рада, Юрій Іванович народився 6 травня 1971 р. в селі Івча Літинського району. Тут закінчив середню школу, після чого здобув спеціальність механізатора та почав працювати в Івчанському колгоспі.

У рідному селі зустрів своє кохання, тут у нього з дружиною Людмилою Миколаївною народився син Андрій, згодом родина переїхала в Літинку, де у подружжя народжується син Михайло... Чоловік пішов працювати охоронцем на підприємстві в с. Дяківці, родина жила щасливим буденним життям. Але на українську землю увірвалась розв'язана рашистами війна...

«Юрій Іванович був надійною опорою для своєї дружини, турботливим батьком для своїх дітей. Щирий,

привітний, життєрадісний, працьовитий, завжди готовий прийти на допомогу та підставити своє плече підтримки. Усі знали Юрія як доброго та порядного чоловіка», — зазначили земляки на сторінці громади.

Церемонія прощання та поховання вірного сина України Юрія Маковійчука відбулася в рідному селі Літинка 8 жовтня.

Висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким полеглого воїна. Вічна пам'ять та слава Герою!

Щоб ми могли жити вільно...

Воїни Світла продовжують платити надвисоку ціну за свободу — своїми життями, щоб ми могли жити вільно на своїй Богом даній землі.

2 жовтня, відданий військовій присязі, мужньо виконавши військовий обов'язок, в бою за Україну, її свободу і незалежність загинув наш земляк, командир міномета мінометного взводу, старший солдат Вадим Андрійович Чижевський, 1974 р. народження, житель селища Бар.

Коли розпочалось повномасштабне вторгнення рашистської навали, Вадим Чижевський, як і всі справжні чоловіки, пішов захищати Україну. Заради безпеки своїх рідних, заради кожного з нас із 27 лютого 2022 року наш Герой був на фронті. Разом із побратимами давав гідну відсіч противнику, мужньо тримаючи оборону та проганяючи ворога з рідної землі.

10 жовтня наш мужній захисник Вадим Чижевський назавжди повернувся додому. Наступного дня Вадима Андрійовича після церемонії прощання біля місцевого пам'ятника та заупокійної служби в храмі провели

до місця його останнього спочинку.

«З глибокою повагою, сумом у серці ми завжди пам'ятатимемо подвиг Героя Вадима Чижевського, який ціною власного життя щоденно наближав Перемогу. Тепер він із гідністю тримає для нас небо, так, як захищав на землі. Світла пам'ять! Низький уклін і вічна слава Герою!» — зазначили на сторінці Барської міської ради.

Поліг за Україну відважний прикордонник

Велике горе знову прийшло до Студенянської громади — окупант забрав молоде життя нашого мужнього земляка-захисника, сержанта Володимира Олександровича Врасія, 22 квітня 1983 року народження, жителя села Болган.

Як повідомила Студенянська сільська рада, інспектор прикордонної служби, навітник-оператор першого відділення прикордонної служби другої прикордонної застави 3-го відділу прикордонної служби (тип С) 2-ї прикордонної комендатури швидкого реагування, призначений під час мобілізації третім відділом Тульчинського РТЦК та СП 26.02.2022 року, виконуючи бойове завдання, загинув 3 жовтня 2024 р. під час бойових дій у Курській області російської федерації.

Прощалися з героїчно полеглим воїном Володимиром Врасієм 8 жовтня в рідному селі.

«Його відвага, самовідданість та безмежна любов до Батьківщини

завжди залишатимуться в наших серцях. Висловлюємо щирі співчуття родині, побратимам, односельцям, однокласникам, усім, хто знав Володимира. Доземний уклін та вічна пам'ять. Слава Герою! Герої не вмирають», — зазначили земляки на сторінці громади.

У скорботі Бершадська громада

Підтвердилась інформація про загибель відважного воїна Сергія Юрійовича Сайганова, жителя села Баланівка. Про це повідомив Бершадський міський голова Віталій Драган.

Сергій Сайганов загинув 14 серпня 2023 року в районі села Роботине Запорізької області в результаті ворожого мінометного обстрілу. До цього часу — понад рік — він вважався зниклим безвісти.

«Бершадська громада висловлює щирі співчуття рідним та близьким загиблого. Вічна пам'ять та слава українському воїну, який захищав нашу землю та кожного з нас, — йдеться у повідомленні. — 8 жовтня живим коридором, стоячи на колінах, жителі громади провели в останню путь воїна-захисника Сайганова Сергія Юрійовича. Світла пам'ять про справжнього патріота, українського воїна назавжди залишиться в серці кожного українця».

А наступного дня після поховання захисника Сергія Сайганова стало відомо, що Бершадську громаду та всю Україну спіткала чергова тяжка втрата. У бою за свободу та незалежність нашої держави загинув земляк-захисник із села Флорине — со-

длат Григорій Андрійович Окаєвич.

Як повідомили в міській раді, Григорій Окаєвич поліг за Україну 5 жовтня 2024 р. внаслідок ворожого авіаційного удару керованими авіаційними бомбами в районі населеного пункту Першотравневе Ізюмського району Харківської області.

Церемонія прощання з відважним воїном Григорієм Окаєвичем відбулась 10 жовтня у його рідному селі Флорине.

«Він поклав своє життя, аби наші діти жили під мирним небом, а Україна залишалася вільною державою. Від імені всієї громади висловлюємо щирі співчуття рідним та близьким. Ми розділяємо ваш біль і сумуємо разом із вами. Вічна пам'ять захиснику!» — зазначив голова Бершадської міськради Віталій Драган.

Вічна пам'ять і слава полеглим воїнам. Щирі співчуття родинам Героїв.

У Вінниці прощалися з Героєм-спецпризначенцем

9 жовтня у Вінницькій громаді провели в останню дорогу воїна Владислава Григорцева, який добровільно став на захист Батьківщини. Був військовослужбовцем окремого підрозділу спеціального призначення. Захищав Україну на Харківському напрямку. Загинув під час виконання бойового завдання 21 вересня. Життя воїна обірвалося у 45 років... У нього залишилась дружина та троє синів.

Народився Владислав Володимирович Григорцев 30 грудня 1978 р. у Вінниці. Після закінчення 12-ї загальноосвітньої школи здобув вищу освіту у Вінницькому національному аграрному університеті, а згодом у Національному юридичному університеті ім. Ярослава

Мудрого (м. Харків). У цивільному житті працював приватним підприємцем.

«Батько ніколи не пасував перед труднощами і завжди наполегливо досягав поставлених цілей, — розповідає син полеглого Героя Артем. — Був прямолінійним і не кривив душею. Але якщо хтось потребував його допомоги, робив усе від нього залежне, навіть нехтуючи власними інтересами...».

Також Владислав Григорцев багато допомагав ГО «Вінниця ДАУН СИНДРОМ», оскільки й сам був батьком особливої дитини. «Владислав жив із відкритим серцем і залишив по собі добру і світлу пам'ять», — каже дружина воїна пані Марина.

Місцем вічного спочинку захисника Владислава Григорцева стала Алея Слави Сабарівського кладовища.

Щирі співчуття рідним та близьким. Вічна пам'ять і слава Герою!

За інформацією Вінницької міської ради

Загинув, забираючи з поля бою тіло побратима

Калинівська громада знову у скорботі. На Донеччині загинув уродженець села Червоний Степ Віктор Петлінський.

Народився Віктор Петлінський 21 січня 1977 року в с. Червоний Степ. Тут минули роки його дитинства, навчання у Голендрівській загальноосвітній школі.

До війни проживав у Вінниці. Був учасником АТО, а після демобілізації ще рік служив у війську за контрактом. У мирному житті працював за кордоном. Був безмежно відданий своїй родині, нікому не відмовляв у допомозі.

Знову на захист рідної землі Віктор Петлінський став у перший же день повномасштабного вторгнення окупантів. Разом

із побратимами пройшов найгарячіші точки, виходив живим та неушкодженим із найважчих боїв.

Життя військовослужбовця обірвалося 5 жовтня, коли Віктор Петлінський разом із побратимами зголосився винести з поля бою тіло загиблого товариша. Під час евакуації тіла ворог відкрив вогонь, боєць вступив у бій з окупантами та отримав поранення, несумісні із життям.

У вічний смутку та печалі у Героя залишилися мама, дружина та два сини.

Калинівська міська рада висловлює щирі співчуття рідним Віктора Петлінського. Сумуємо разом із вами, низько схиляємо голови у скорботі. Нехай душа за-

гиблого захисника знайде вічний спокій...

Поховали воїна Віктора Петлінського 11 жовтня в селі Червоний Степ.

Вічна пам'ять і слава Герою. Щирі співчуття його рідним та близьким.

За інформацією Калинівської міської ради

Повернення українців додому. Що робить держава

Повернення додому українців, які виїхали за кордон після початку повномасштабної війни, – один із головних пріоритетів держави, розповіли в партії «Слуга Народу»

Як повідомляють у партії «Слуга Народу», за різними оцінками від лютого 2024 року за межі нашої держави виїхало майже 7,5 млн українців. Переважна більшість – це жінки та діти. Лише 64% біженців планують повернутися в Україну з-за кордону. За два роки повномасштабної війни частка людей із такими намірами зменшилася – з 77% і 84% відповідно. Втім, тільки 6% наших громадян планують повернутися цього року. 10% розраховують повернутися наступного року, 14% – після 2025 року, але переважна більшість українців зі строками ще не визначилися. А якщо враховувати, що за кордон виїжджає найбільш працездатна частина населення, так би мовити, драйвер економіки, то повернення українців додому – глобальний виклик для держави.

За словами Президента Володимира Зеленського, для України вкрай важливо повернути додому своїх громадян, які виїхали за кордон після війни: «Без примусу. Створити всі умови, щоб вони хотіли це зробити. З ними треба спілкуватися. Я знаю, що є відсоток людей, які просто не можуть знайти роботу. Передусім це стосується Польщі та Німеччини, де більшість наших українців».

«Нам потрібно повернути доросле населення, наших дітей, наших студентів. Без примусу. Створити всі умови, щоб вони хотіли це зробити. З ними треба спілкуватися», – Президент України Володимир Зеленський.

Фактори повернення

У партії «Слуга Народу» вчені: вирішальними для вимушеної міграції за кордон – задача непроста. Потрібно розуміти, що на початку великої війни поїхали переважно жінки з дітьми. Нині вони зуміли налагодити на новому місці проживання побут, діти пішли в садочки та школи, хтось влаштувався на роботу, вчать мову. Відтак їхнє повернення додому в Україні з кожним місяцем усе менш ре-

льне, попри їхнє бажання щодо цього», – зазначає очільниця партії «Слуга Народу» Олена Шуляк.

За її словами, навіть після Перемоги значна кількість українців продовжуватиме вважати першочерговим фактором повернення саме безпековий, але не менш важливо, щоб громадяни розуміли свої перспективи в Україні.

«Чи зможуть вони вільно працювати та самореалізовуватися, чи є тут непохитне право власності, чи є тут прозора судова система, чи ведеться тут боротьба з корупцією, чи очікують тут кожну інвестицію і готові її супроводжувати. Але не можна забувати і про такий важливий фактор як наявність житла, можливість працевлаштуватися», – наголосила Олена Шуляк.

Що робить держава

У партії «Слуга Народу» розповіли, що влада вже зараз робить системні кроки, щоб повертати своїх громадян. Зокрема, триває процес створення державних інституцій, які будуть займатися цим питанням.

Наприкінці літа Президент України Володимир Зеленський анонсував створення окремого міністерства, яке буде займатися поверненням українців з-за кордону: «Сьогодні нам потрібно напрацювати

політику для цієї інституції та ухвалити це рішення восени». Міністерство працюватиме над цим питанням як на політичному рівні, з політичним керівництвом країн-партнерів, які прийняли українських біженців, так і з українською громадою, українською діаспорою, українськими культурними центрами, організаціями.

«Людський капітал – безцінний для України. Це основа її економіки, запорука відновлення, основа її державності», – очільниця партії «Слуга Народу» Олена Шуляк.

У партії «Слуга Народу» акцентують, що, окрім роботи з громадянами за кордоном, надважливо в самій Україні створити умови, щоб українці хотіли повертатися додому. І влада системно працює над цим.

Зокрема, для створення нових робочих місць уряд запроваджує дієві програми підтримки бізнесу. Це насамперед, пільгове кредитування та надання грантів на власну справу. Держава також формує привабливе інвестиційне середовище для залучення внутрішніх та зовнішніх інвесторів. Створюються індустріальні парки з готовими інженерними комунікаціями та додатковими пільгами.

Щодо питання освіти – діти за кордоном мають можливість не тільки очно навчатися в країні перебування, а й дистанційно за скороченою освітньою програмою вчити українознавчі предмети, не втрачаючи зв'язок зі своєю країною. Окрім цього, предмети з іноземних шкіл в Україні перезараховуватимуть, розповіли в партії «Слуга Народу».

Очільниця партії «Слуга Народу» Олена Шуляк впевнена: щоб вирішити питання житла, Україні надважливо продовжувати програму «ЄВідновлення», робити більш доступною іпотечну програму «ЄОселя» і створити ефективну житлову політику. За її словами, старий Житловий кодекс, розроблений ще 40 років тому, зовсім не відповідає сучасним викликам. Тому урядовці та парламентарі разом з експертами міжнародних організацій розробляють закон «Про основні засади житлової політики». Серед основних принципів закону – забезпечення житлом незахищених верств населення, тобто тих, хто не може придбати його сам.

«У законопроекті буде нарешті прописаний механізм роботи соціального житла. Воно буде у власності громад, які ним розпоряджатимуться, керуватимуть цим житловим фондом, будуть надавати його в соціальну оренду за ціною, що залежатиме від прибутків родини, яка має потребу в такому житлі», – зазначила Олена Шуляк.

Ми завжди будемо тебе пам'ятати

Невимовний біль і велике горе прийшли в родину Косаковських Василя Івановича і Надії Василівни – 4 жовтня 2024 року під час виконання бойового завдання загинув їхній син, справжній патріот нашої держави, Герой України Косаковський Олександр Васильович. Народився Олександр 18 серпня 1980 року у селі Михайлівці Мурованокуриловецького району Вінницької області.

У 1996 році закінчив дев'ять класів Михайловецької середньої школи, далі навчався в Новошицькому технікумі механізації, здобув професію техника-механіка, потім заочно навчався у Вінницькому аграрному університеті, де здобув професію юриста.

З 2006 року працював юристом у Мурованокуриловецькій райспоживспільці, але понад усе любив село і мріяв працювати біля землі, тому згодом став фермером, мав власне господарство і вирощував хліб.

Життя в Олександра складалось добре. З чарівною дівчиною Оленою створив сім'ю, у них народився синочок Даня, який був для нього усім. Саша постійно з ним займався спортом, розповідав про рідну неньку Україну, дуже мріяв виховати сина справжнім патріотом, доброю людиною, хотів всього навчити, передати усі знання і вміння, але, на жаль, життя не так склалось, як хотілось.

Коли почалася війна, Олександр працював у Естонії, переймав досвід, як ефективно працювати на землі та вирощувати гарні урожаї. Того ж самого дня він вирішив повернутися в Україну. Через Литву, Латвію, Польщу і до кордону з Україною його автомобілем підвіз роботодавець, а далі – перейшов кордон і добрався до Мурованих Куриловець. У знайомій продавчині в магазині залишив свою поклажу, а сам пішов до військомату. Зателефонував батькам: я йду на фронт, заберете речі...

З 25 лютого 2022 року Олександр Косаковський захищав рідну Україну від руських окупантів. Він був справжнім патріотом, і на такий вчинок був здатний лише він! Потім Саша отримав важке поранення і перебував на лікуванні два з половиною місяця, а потім знову повернувся до своїх побратимів під Харків. За станом здоров'я його перевели у саперний взвод.

Саме під Вовчанськом загинув наш Герой-земляк – підірвався на міні. Олександр не

шкодував ні життя, ні здоров'я для захисту рідної неньки України, дорогих батьків, коханої дружини Олени, маленького сина Дані, сестрички Ірини та усіх нас!

Йому би рости сина і радіти кожному успіху своєї дитини, йому би вирощувати пшеницю та бути щасливим у сімейному житті, допомагати та підтримувати батьків-пенсіонерів...

Тепер у восьмирічного Дані немає тата, у дружини Олени – чоловіка, у батьків – другого сина, у сестри Ірини – брата, а у нас – дуже шанованого і порядного земляка...

Як невимовно важко це усвідомити, як страшно змиритися з цією думкою. Поховали Олександра Косаковського з військовими почестями на Алеї Слави Сабарівського кладовища у Вінниці.

Громада села Михайлівці висловлює щирі співчуття родині Косаковських. Ми завжди будемо пам'ятати нашого Сашу, його добрі справи, його героїчний подвиг в ім'я захисту України. Нехай ніколи не в'януть квіти на могилі нашого Героя, нехай буде Царство Небесне і вічна пам'ять нашому захиснику!

Надія ДЯЧУК,
завуч-методист Михайловецького професійного аграрного ліцею
Мурованокуриловецька громада

Відкрили меморіальну дошку вчителю

9 жовтня йому могло б виповнитись 37 років, але в цей день мужньому воїну, люблячому сину, батьку і колезі Дмитру Терещенку відкрили у Жмеринці меморіальну дошку – освітянська родина вшанувала пам'ять вчителя, який загинув за свободу України.

Вчитель фізкультури Жмеринського ліцею №4 Дмитро Терещенко став на захист рідної держави на другий день повномасштабного вторгнення російських окупантів на територію України і мужньо боровся за землю у складі 59 окремої мотопіхотної бригади імені Якова Гандзюка.

Право відкрити меморіальну дошку на фасаді будівлі освітнього закладу надали двома синочками Героя – Матвію та Єгору.

7 травня 2023 року страшна звістка сколихнула всю нашу громаду – без батька залишилися двоє синочків, без чоловіка – дружина, без вірного сина матір, батько та вся Україна.

Під час мітингу-реквієму директор ліцею №4 Михайло Бігун від імені шкільної спільноти вручив прапор України матері загиблого сина – Тетяні Петрівні. У своєму зверненні до присутніх жінка розповіла про життєвий шлях сина і зауважила, що пам'ять про Героя вічно житиме у серцях рідних і його учнів.

Заступник міського голови Ольга Боровська висловила щирі співчуття родині загиблого Героя та подякувала освітянам за підтримку захисників на фронті і вшанування пам'яті про тих, хто віддав за незалежність держави найцінніше.

«Жмеринська громада невелика на карті України, але на сьогодні вже має 120 загиблих Воїнів у боротьбі за державу. Ніщо нам не поверне цих людей, і не правда, що Герої не вмирають! Наш святий обов'язок берегти пам'ять про цих світлих Янголів, об'єднувати зусилля заради підтримки війсь-

кових. Тетяно Петрівно, Степане Васильовичу, Єгору, Матвію, Богдано, жодні слова втіхи не зможуть загоїти ран на ваших серцях. Дякуємо за подвиг сина, чоловіка, батька... Він віддав за нашу свободу найдорожче – стукіт свого серця... Низький уклін і вічна слава Герою!» – мовила Ольга Геннадіївна.

Начальниця міського управління освіти Аліна Твердохліб висловила слова підтримки рідним Дмитра Степановича і акцентувала, що це велика втрата не лише для рідних, а й для всієї освітянської родини.

Директор ліцею №4 Дмитро Бігун зауважив, що Дмитро Степанович був не лише чудовим колегою, а й учнем та випускником ліцею.

«Ми відкриваємо меморіальну дошку в пам'ять про нашого учня, випускника та колегу – Дмитра Терещенка. Дмитро Степанович любив свою роботу, своїх учнів, він був професіоналом, щирим і скромним колегою. Для всіх освітян це велика втрата і біль, який ніколи не згасне. Але пам'ять про подвиг Воїна в ім'я нашої свободи і майбутнього завжди житиме у наших серцях!» – зауважив Михайло Бігун.

З гордістю і вдячністю учнівська і педагогічна родина виконувала Гімн України та покладала квіти до підніжжя меморіальної дошки. Хвилиною мовчання вшанували пам'ять усіх земляків, які загинули у цій клятій війні, виборюючи нашу свободу.

Яна СЛАДКОВСЬКА
Фото автора

Відкрили меморіальну дошку на честь засновника художнього музею

На початку жовтня, у 37-му річницю з часу видання урядом постанови «Про створення художнього музею в Вінниці», відбулась акція вшанування пам'яті засновника та першого директора Вінницького обласного художнього музею, заслуженого діяча мистецтв України Іллі Васильовича Безбаха. В межах акції на фасаді художнього музею було урочисто відкрито пам'ятну дошку митцю.

У заході взяли участь керівники області та профільних департаментів, родина Іллі Безбаха, колектив музею та представники культурної еліти Вінниччини.

Заступник голови обласної ради Ігор Івасюк підкреслив важливість ухваленого облрадою рішення про відкриття меморіальної дошки.

«Це визнання величчя й ролі Іллі Безбаха в культурному житті Вінниччини. Цей музей — втілення його мрії, енергії та натхнення. Його справа жива, і це важливо, — зазначив Ігор Івасюк. — Прийдешні покоління, дивлячись на цю меморіальну дошку, будуть ставити собі питання: хто такий Ілля Безбах і що він зробив? Він був авторитетною людиною, відомим за межами України. Вінниччини пощастило, що у нас такий чудовий земляк. Його праця — надбання для всіх нас».

А директорка департаменту інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю Вінницької ОВА Світлана Юзвук зазначила, що за сприяння департаменту побачила світ не одна книга Іллі Безбаха. Серед них книги з живописом, збірка поезій «Зорі наді мною», презентаційна книга «Шедєври Вінниччини» та інші.

«Ілля Васильович був закоханий у свою справу, свою сім'ю, у Вінниччину, у свій музей. Все робив з

душею, по-справжньому. Всі творчі надбання, які він залишив після себе, зокрема і Вінницький обласний художній музей — це той великий внесок у розвиток культури, який ми з вами повинні продовжувати і зберігати», — сказала Світлана Юзвук.

Як зауважив заступник голови Вінницької обласної ради Ігор Івасюк, відкриття меморіальної дошки Іллі Васильовичу Безбаху — це ніщо інше, як визнання величчя та визначної ролі цієї людини в культурному житті не лише нашого міста та області, а й усієї країни.

За словами директора Вінницького обласного художнього музею Руслана Паламаровського, 2 жовт-

ня — знаковий день для музею, адже саме в цей день було створено заклад.

«І це — завдяки Іллі Безбаху. Людині, яка вболівала не лише за розвиток закладу, а й культури Вінниччини загалом. Він вболівав за Україну, був патріотом, — зазначив

дитинства Ілля Безбах захоплювався мистецтвом. Любив театр, музику, поезію. Його картини є в музеях, приватних колекціях України та за її межами. Митця у всіх починаннях завжди підтримувала його дружина, заслужений працівник культури України Наталія Безбах. Їй було надано почесну місію відкрити меморіальну дошку на честь Іллі Васильовича.

Також у залі обласного художнього музею присутні мали можливість оглянути виставку художніх творів Іллі Безбаха «Багатогранність як творче кредо» та відеофільм «Штрихи до портрета» — про життєвий шлях митця і про історію музею.

Довідка. Ілля Васильович Безбах народився 7 червня 1945 року

У 1969 р. розпочав трудову діяльність в галузі культури, у 1972-1987 роках працював інспектором з мистецтва управління культури Вінницького облвиконкому.

Ініціатор створення, засновник та директор Вінницького обласного художнього музею (з 1987 по 2017 роки), заслужений діяч мистецтв України, дослідник мистецької спадщини регіону, художник.

Фондова колекція музею за роки його директорства збільшилася втричі шляхом значного поповнення творами живопису сучасних українських художників, майстрів декоративно-ужиткового мистецтва України.

За високий рівень професіоналізму, вагомий внесок у розвиток української культури і мистецтва у 2000 році Іллі Васильовичу Безбаху присвоєно почесне звання «Заслужений діяч мистецтв України». А у 2012 році він був нагороджений медаллю «Гідному шани» Академії мистецтв України.

Протягом десятиліття Вінницька державна телерадіокомпанія (ВДТ-6) транслювала програму «Телемузей. Історія однієї картини», яку вів її автор Ілля Безбах як мистецтвознавець та історик мистецтва.

Життєвий шлях І.В. Безбаха завершився 5 червня 2017 року.

Підготував Юрій СЕГЕДА

Руслан Паламаровський. — Свого часу Ілля Безбах налагодив співпрацю з багатьма установами нашої країни. Колектив музею — це велика родина, і ми завжди будемо продовжувати справу його життя».

Варто зазначити, що з самого

в с. Мазурівка Тульчинського району Вінницької області. Вищу освіту здобув у Вінницькому державному педагогічному інституті, поєднуючи музичний напрям з удосконаленням майстерності художника в студії О.Я. Остапова впродовж 5 років.

Намалюю-напророчу

У народному музеї «Українська витинанка» (Будинок поштмейстера) відбулося відкриття ювілейної виставки «Намалюю-напророчу» майстрині народної творчості, художниці, поетеси, заслуженої працівниці культури України, членкині Національної спілки майстрів народного мистецтва України, Спілки краєзнавців України, директорки Могилів-Подільського Центру народної творчості Оксани Городинської.

Святково оформлена зала була заповнена шчерть гостями, а на столах їх чекав сюрприз: оригінальні закладки від Оксани Василівни та вишукано згорнуті аркуші-передбачення, на яких кожен запрошений міг прочитати пророцтво для себе. В елегантно оформлених виставкових залах експонувався живопис, витинанки, писанки та дряпанки мисткині. Кожна робота привертала увагу, заставляла зупинитись і дивитись у деталі, розкрити глибокий задум авторки.

Ведучою заходу була заслужена журналістка України Тетяна

Фоменко. Сценарій свята — детально продуманий та насичений, він включав у себе читання віршів Оксани Городинської з відкриттям картин, які вони характеризують. Першою привітала ювілярку через відеозвернення начальниця управління культури та креативних індустрій Департаменту гуманітарної політики Вінницької ОДА Ольга Дернова, також на адресу пані Оксани лунали вітання від представників влади міста Могилева-Подільського, відділу культури, управління освіти, школи мистецтв, Могилів-Подільського МЦ ПМСД, митців, поетів, інтелігенції. Чуттєвими та

емоційними були відеовітання синів Богдана та Максима, від яких присутні не стримували сліз. Зоя Красуляк додала відкриттю вернісажу музичного наповнення, вона співала пісні на вірші Оксани Городинської, покладені на власну музику. Відвідувачі виставки довго не розходились, ділились враженнями від побаченого, розглядали та обговорювали мистецькі роботи.

Така багатогранна особистість як Оксана Василівна змінює і трансформує Україну та наше місто, є берегинею народних витоків і мистецьких напрямків, гуртує та

об'єднує довкола себе творчі еліти. Її заповітна мрія — намалювати-напророчити Перемогу.

Вернісаж буде експонуватись протягом 3-х тижнів. Відвідайте, духовно збагачайтеся, адже кожна робота, наповнена любов'ю

до України, її традицій, звичаїв, природи, історії, просякнута щирістю та душевним теплом авторки.

Тетяна МАРТИНЮК
Могилів-Подільський

Історичне чи істеричне підвищення податків?

У четвер, 10 жовтня поточного року, Верховна Рада України (ВРУ) ухвалила у другому читанні закон №11416-д (далі – Закон) про підвищення податків та військового збору (далі – в/з), за який проголосували 247 народних депутатів. Не буду перераховувати положення цього, на мою думку (і не лише на мою), нераціонального, а подекуди безглузкого Закону. Хотілося просто поділитись деякими особистими висновками з приводу його прийняття та наслідків, на які варто чекати. Однак я ніяким чином не вважаю себе професіоналом з фінансових питань. Мої враження базуються на звичайному досвіді – досвіді проживання в державі Україна.

«Ми робитимемо все, щоб по війні українці повернулись на Батьківщину і більше ніколи не хотіли виїжджати!». Саме такі чи схожі гасла періодично лунають з високих трибун. Маю підозру, що зміни, які наразі відбуваються в системах освіти і охорони здоров'я, таки примусять українців масово залишати рідну землю. А підвищення податків і в/з ще більше мене в цьому переконало.

Доцільно було не піднімати податки, а розробити систему контролю за платниками, оскільки несплата набула катастрофічних розмірів. У кожному найменшому селі і в кожному районі великого міста має бути податкова поліція чи інспекція. Або, в крайньому випадку, регулярно навідуватись в регіони і проводити перевірки.

Натомість податкові на місцях взагалі позакривали, офіси об'єднали і перенесли в районні центри, а поодинокі податківці, які ще залишилися і працювали досі, не мають жодного права здійснювати хоча б якийсь контроль. Виглядає абсурдно, коли податківцю точно відомо, хто і скільки не сплачує, втім, зробити він нічого не може. А даний закон стосуватиметься тих, хто й так все сплачує.

По суті, ВРУ захищає інтереси лише купки «платників», які не платили, не платять і платити не будуть. Це завжди камуфлюється гарними словами про «інтереси людей» і «треба на ЗСУ». Насправді, нашим «слугам» байдуже, що ціни на все одразу підскачуть до небес і, головне, це підняття податків та в/з мало що дасть, і знову не буде коштів на ЗСУ. Адаже ще більше падатиме

платоспроможність населення, остаточно закрийються окремі підприємці, які вже зараз ледь жевріють, бо вже зараз покупців можна зустріти лише в продовольчих магазинах, аптеках та на секонд-хендах. І ще більше людей вийдуть за кордон та ще більше підприємців піде в «тінь».

Стосовно протесту людей, то він, як і завжди, знайшов своє відображення в соціальних мережах. І, як і завжди, пройшов під девізом «Пошуміли і забули». Проте зовсім скоро нові цифри на цінниках ту пам'ять швидко повернуть. Але мене вражає бездіяльність депутатів місцевих рад. Якщо проаналізувати, як хто голосував у ВРУ, то даний Закон пройшов за повної підтримки «Слуг народу» і лише окремих представників різних партій, фракцій, груп.

А от «Європейська солідарність», «Батьківщина», «Голос» і «За майбутнє» практично в повному складі його не підтримали. До речі, не голосувала за нього і наша народна депутатка Лариса Білозір – єдина з депутатської групи «Довіра».

По суті, центральне керівництво вищезазваних партій вже мало б закликати осередки на місцях писати відповідні звернення до уряду. Адаже ні Голова ВРУ, ні Президент ще закон не підписали через окремі блокуючі постанови. Тому досить дивно, що шановні депутати від «Європейської солідарності», «Батьківщини», «За майбутнє», «Української стратегії Гройсмана» та інших територіальних громад Вінниччини чогось мовчать і досі не зібрали позачергові сесії обласних, районних,

міських, селищних та сільських рад і не організували протестні акції.

Навіть не думайте, що я проти допомоги нашим захисникам і закликаю народ до протиправних дій під час воєнного стану. По-перше, коли владі було потрібно відібрати в громадах військовий ПДФО, то масові зібрання «Гроші на ЗСУ» неодноразово проходили в центрі Києва, Одесі, Запоріжжі, Дніпрі, Кременчуці... Тобто, майже по всій Україні. І ніхто нічого не забороняв і нікого не покарав. Правда, прохань допомоги менше не стало. А от можливість – таки да, бо громади вже не мають попередніх доходів. А оті «гроші на ЗСУ» пішли не на ЗСУ, а в міністерство та відомство, відомі своїми корупційними оборудками.

По-друге, підвищення податків та в/з не принесе суттєвих доходів в бюджет і не вирішить проблеми. І ці гроші вкотре не підуть в ЗСУ, а будуть перераховуватись в загальний бюджет. А там їх не знайде навіть легендарний агент усіх часів і народів 007.

Це все мені не наснилося, і я не вигадала. Прочитайте, що пишуть з того приводу фінансові аналітики, економісти, юристи, які поза політикою. По суті, я узагальнила деякі їхні висновки. Додам, що ЗСУ будуть так само чекати нашої допомоги і підтримки волонтерів, але навряд чи дочекаються, бо з підняттям цін та закриттям ФОПів хто ту допомогу їм буде надавати? Точніше, з яких доходів?

... Останнім часом масмедіа переповнені відео- та фотоматері-

лами, на яких зображені мільйони доларів, знайдені в багажниках, тумбочках і диванах українських чиновників. І підвищення податків та військового збору, бо «є дірка в бюджеті» і «потрібні гроші на ЗСУ», яке відбувається паралельно з цим «кіно», виглядає верхом нахабства та цинізму з боку української влади. Впевнена, що в таких «багажниках», «тумбочках» та «диванах» достатньо коштів на утримання української армії. Тож, якби наша влада нарешті почала реально боротись з корупцією і приймала рішення, не популярні для себе любимої, не потрібно було б нічого піднімати, збільшувати та підвищувати.

Поки я, як писала Леся Українка, «без надії сподівалась», дійшла інформація, що вже почалися закритися окремі ФОПів (які платили податки і в/з) і окремі підприємці (які платили податки і в/з) почали переводити свій бізнес і своїх працівників (які платили податки і в/з) в «тінь». А 14 жовтня Рада відхилила всі 13 постанов, які блокували подальше підписання Закону Головою Верховної Ради Русланом Стефанчуком, а потім і Президентом Володимиром Зеленським. Тобто, з дня на день Закон може бути підписаний і увійти в дію.

Єдиний його позитив - те, що для військовослужбовців збільшення в/з не передбачається. В попередньому варіанті воно мало місце. Добре, що комусь з народних обранців розвиднілось, але не надовго. Головне юридичне управління Верховної Ради дійшло висновку, що окремі норми Закону не відповідають Конституції. А пресслужба Мінфіну заявила, що правку, яка б пом'якшувала навантаження Закону і могла б збільшити бюджет на 27,5 мільярда гривень понад запланованого, депутати провалили. Подібних недоліків у цьому Законі безліч, і це «історичне» підвищення може мати результат, протилежний очікуваному. Знаючи, які «професіонали» засідають в нашій Верховній Раді, нічого дивного тут нема. У депутатів обласних, районних, міських, сільських та селищних рад ще є можливість і трохи часу виступити проти закону №11416-д і підтримати своїх виборців. Звичайно, якщо вони згадають, для чого ті виборці їх обрали до тих самих рад. Бо народні депутати ВРУ вже давно про це забули.

Інна ФРІДКІНА

м. Шаргород

P.S.: Коли верстався номер, стало відомо, що Голова Верховної Ради Руслан Стефанчук уже підписав згаданий Закон і відправив його до Офісу Президента.

На Міжнародний туристичний форум до Ямполья

запрошують Громадська організація «Агенція регіонального розвитку Таврійського об'єднання територіальних громад» та громади-учасниці Кластеру «Шляхами Трипільської Праматері».

Міжнародний форум «Туристичними шляхами Українського Поділля 2024» відбудеться в м. Ямпіль з 18 по 20 жовтня. Його мета – об'єднання представників креативних індустрій, туризму, органів влади, бізнесу та громадськості для створення сприятливого середовища економічного розвитку громад; стимулювання розвитку креативних індустрій у сфері туризму; створення платформи для спілкування, побудови партнерства, залучення

інвестицій в туристичні проекти, що базуються на місцевих культурних та природних ресурсах; презентація туристичних принад, сильних сторін громад, проектів жителів та вимушено переміщених осіб Черкащини й Вінниччини.

Учасниками форуму будуть експерти з регіонального розвитку та розвитку туризму, представники обласних рад та ОВА, представники Державного агентства розвитку туризму в Україні, органів міс-

цевого самоврядування та бізнесу громад-учасниць Кластеру «Шляхами Трипільської Праматері», туроператори та турагенти, ЗМІ, представники міжнародних організацій...

У програмі, зокрема, дискусії на теми розвитку креативних індустрій та туризму, посилення спроможності громад на прикладі Кластера «Шляхами Трипільської Праматері», презентації проектів та туристичних маршрутів, виставка-яр-

марок традиційних та сучасних виробів українських майстрів із використанням трипільських мотивів, екскурсії туристичними маршрутами Вінниччини тощо.

Як ми розповідали в попередніх публікаціях, ініціатором Кластеру «Шляхами Трипільської Праматері» та тематичного маршруту туристичними шляхами сусідніх областей (Вінниччини, Черкащини,

Кіровоградщини...) став голова правління ГО «Агенція регіонального розвитку Таврійського об'єднання територіальних громад» Павло Ярмій, який був натхненником успішного агротуристичного кластеру «Соляна дорога», що втілювався на Херсонщині до повномасштабного російського вторгнення.

Юрій СЕГЕДА

Нам потрібна наша перемога!

Є допомога від благодійників — є й волонтерська діяльність. Якщо це все зупиниться, то і волонтерський рух завершить своє існування. Щоб рух існував, потрібен постійний кругообіг добрих справ. Люди допомагають, то і ми це все зможемо спрямувати у правильне русло. Тобто ми знаємо, які потреби на фронті мають на даний момент наші захисники. Ці потреби були, є і будуть, допоки точиться війна. А війна все ближче підступає до наших домівок, на жаль. Її підступні «язики полум'я» злизують все на своєму шляху. Багато поранених, багато загиблих бійців, але нам достовірні цифри невідомі, і що вони дадуть? Нам потрібно вберегти життя тих воїнів, які живі, які просять нас про допомогу. Цим самим ми зберігаємо життя собі і своїм родинам.

Адже як є кому нас захистити,

то і ми в певній безпеці на якийсь період часу нашого життя. Вірити в краще треба ж!

А як і чим допомогти хлопцям, якщо немає грошей? Вічна проблема...

Чи нас спеціально усіх виснажують і по черзі знищують, чи що це таке робиться на цьому світі в XXI столітті? Всі розумні люди мали би бути і не вести воєн в теперішні часи, але чомусь все перевернулося догори дригом. Набридла вже всім людям ця війна, нікому не потрібна ця війна, але росія клято просуває свої злісні наміри і плани зі знищення українського народу і України.

Як нам відчепитися від російської орди? І що головне, що вже десять років, і ніхто нічого їй не може зробити, лише наша невеличка країна разом із країнами-спільниками, які нам чомусь до-

помагають, борються проти цієї країни-гіганта. Якщо порівняти росію і Україну на карті світу, то неозброєним оком можемо побачити, наскільки росія більша за територією, ніж наша країна, а так само і з населенням, яке там переважає в рази. І чому така несправедливість, що більший йде на меншого? Якби це була якась інша країна, а не ми, то давно би вже здалися і не протистояли, напевно, так довго, а ми досі захищаємося і захищаємо своє, при цьому втрачаючи найцінніше — життя наших українців.

Це найнесправедливіша війна на планеті Земля у всі віки! Ми видихаємося, ми задихаємося... Нам потрібна наша перемога! Перемога! Для чого і для кого ця війна? За що гине українська нація?

Ми вкотре припускаємося різних методів залучення людей до допомоги нашим ЗСУ, наприклад, за-

раз почали впроваджувати благодійні лотереї. Але все одно спостерігаємо однакову тенденцію — допомагають одні і ті самі люди, а деякі з часом навіть і відсіюються. І нас залишається все менше і менше. Отож висновки які? Нас меншає в тилу, а хлопців меншає на фронті... А війна в розпалі! Що нас чекає? Що чекає тих, хто ще живий? Ви думаєте, що все так просто само собою розвіється і війна пройде повз вас? Навряд чи... Війна торкнеться кожного. Рано чи пізно. Шкода, що найкращих патріотів війна забирає одразу, а багато тих, які нам і в тилу не потрібні, м'яко кажучи, ніяка мара не бере і тут, то кому вони потрібні там?..

Є ж різні категорії населення — ми наразі про неблагополучні верстви населення. Хочеться, щоб жили гідні люди в Україні.

Безкінечно дякуємо всім нашим помічникам, без яких ні одна добра справа не відбулася. Наші благодійники — це учні та колектив вчителів Бронницької гімназії на чолі з директором гімназії Сергієм Левицьким, Сергій Бурлак, ВЦ «Чарівна мережка» (вінницькі павучки) на чолі з Валентиною Процюк, ВО «Волонтер-1» та команда волонтерів, волонтери Благодійного фонду «Любимо життя», Лариса Конарська, Тетяна Басенко та колектив Могилів-Подільської школи мистецтв, Тетяна Здановська, Поліна та Петро Скоруки, волонтери з с. Шендерівка: Олена Войцех, Тетяна Савицька, Маргарита Пийвода, Лариса Скрипник, Лариса Чере-

пуляк, Марина Крохмалюк та ін., волонтери з с. Сліди на чолі з старостою села Іриною Максимчук, Світлана Лісова, Олена Добрянська, Леся Юр'єва, Сергій Врона, Наталя Черватюк, Олександр Наушенко, Людмила Верич, Людмила Ланова, Олександра Параконна, Лариса Христофор, Галина Пухліченко, Леонід Телішевський, Тетяна Кравець, Роман Павлик, Олександр Наушенко, Андрій Миколаїв, В'ячеслав Доброводський, Олександр Глушков, Володимир Ліцемірський, Сергій Синюк, Сергій Малиновський та ін. таємні помічники.

Друзі, ми вам дякуємо за допомогу і за те, що ви з нами. Не буде вас — не буде нас. Будь ласка — допомагайте! Це єдине, чим тил може підтримати фронт. Наша сила в єдності і в розумінні, що ми потрібні фронту. Україна понад усе!

З повагою і вірою в нашу перемогу, ваші військові волонтери Анна ЛАВРИК, Володимир ПУНЬКО, Сергій СТАНГРІТ

м. Могилів-Подільський

Друзі пізнаються в біді...

Це було майже 30 років тому, в далекому 1995. У наше селище завітав канадський фермер українського походження Бері Пеннер. При випадковій зустрічі він попросив мене бути його перекладачем. Молодого чоловіка зацікавило сільське господарство: стан ґрунтів, сівозмінна, розвиток тваринництва, сільськогосподарська техніка.

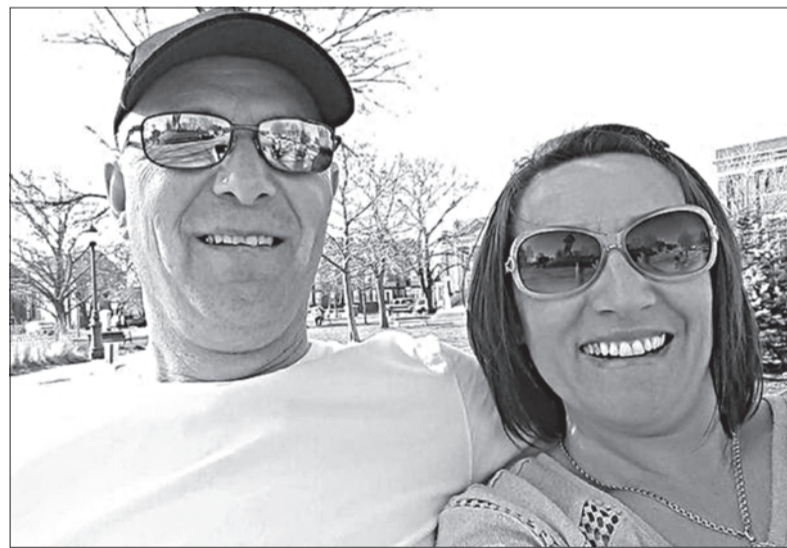
Місцеві голови фермерських господарств і колгоспів гостинно зустрічали закордонного колегу, ділились своїми успіхами, розповідали про проблеми, цікавились досвідом Бері у вирощуванні сільськогосподарських культур та продажу сільськогосподарської техніки. То були незабутні враження, корисні та цікаві для обох сторін. Бері сподобались наші щирі, привітні та гостинні люди, і через деякий час він знову приїхав у Муровані Курилівці, але взимку, тому що фермер може подорожувати в той час, коли в полі немає роботи.

На той час він вже мав чимало знайомих у селищі. На моє запрошення він відвідував уроки англійської мови в першій школі, розповідав учням про Канаду, ділився своїми враженнями про Україну. Бері відвідував і виховні заходи. Особливо йому запам'яталося свято вручення паспортів учням мого випускного класу. Він радо вітав із повноліттям Юрія Ганущака, Олександра Саксонова, Вікторію Крилову, Лесю Давидову, Людмилу Петрунюк, які найбільше спілкувалися з ним англійською, знайомили з

українськими традиціями і звичаями.

Батьки Бері, етнічні німці, емігрували в Канаду з міста Молочанськ Запорізької області. На прохання батька відвідати Батьківщину і привезти торбинку рідної землі, ми з Бері поїхали в Молочанськ. Там із допомогою місцевих жителів знайшли місце, де була колись церква, і тим самим виконали прохання Гледвіна Пеннера. Під час перебування в Мурованих Курилівцях Бері проживав разом із моєю сім'єю в нашій маленькій двокімнатній квартирі. Він став повноправним членом нашої родини. А ми з чоловіком раділи, що наші діти Оксана і Тарас вдосконалять англійську мову, будуть спілкуватись з людиною з іншого континенту, чим набагато розширять свій кругозір.

Яким же здивуванням і радістю стало для нас запрошення Бері відвідати Канаду, яке він надіслав нам разом із двома квитками. Так нам із чоловіком пощастило полетіти на 1,5 місяця до Канади. Бері повністю фінансував нашу подорож, дуже гостинно зустрів нас і об'їхав із нами всі провінції

його країни. Ця незабутня подорож здійснила мою мрію вчительки англійської мови: побувати в одній з англійських країн світу. Там вперше ми побачили комп'ютер, радіотелефон, пральну машину-автомат. Повернувшись додому, я у захваті розповідала своїм учням, колегам, сусідам про життя в Канаді, про прогрес в науці і техніці, стиль життя, харчування, навчання в канадській школі. Порівняно з Україною рівень життя в Канаді був дуже високий.

Минули роки. В Україні докорінно змінилось життя. Ми раділи, що вже маємо мобільні телефони і комп'ютери, майже кожна сім'я придбала легковий автомобіль. Бері постійно цікавився новинами України, побутом та достатками

мурованокурилівчан.

Одного разу зателефонував і запитав, чи можна приїхати в Муровані. Ми дуже зраділи і вже за кілька днів приймали його у себе. А приїхав він не один, а з нареченою, львів'янкою Яриною Когут. Запросив до кафе усіх своїх знайомих мурованокурилівчан: сім'ї Валерія Книжника, Костянтина Штефанюка, Миколи Ганущака, Володимира Саксонова, познайомив з Яриною і повідомив про одруження з нею.

Сьогодні це щаслива, повноцінна сім'я фермерів, яка має двох чудових діток Давіда і Марту, успішно ведуть свій сільськогосподарський бізнес.

З початком військового вторгнення росіян на територію України сі-

м'я Пеннерів перша запропонувала фінансову допомогу нашій громаді. Кошти з Канади надійшли в перші ж дні війни. Вони тоді були дуже потрібні. Витрачали їх в першу чергу на придбання військової амуніції для мобілізованих мурованокурилівчан, на потреби тероборони, на допомогу внутрішньо переміщеним сім'ям з Донецького регіону. Згодом кошти канадської родини Пеннерів використовували на придбання матеріалів для виготовлення маскувальних сіток, ремонту і придбання автомобілів для військових земляків, на виготовлення дронів, придбання медикаментів, заміну вікон на пластикові та ремонт харчоблоку в районній лікарні. Така фінансова допомога була досить потужним підкріпленням для усіх, хто її потребував у громаді та за її межами.

Не злічити слів подяки на адресу давніх канадських друзів Ярини і Бері Пеннер, їхніх діток.

Думаю, що висловлю слова величезної подяки від усієї нашої громади і побажання здоров'я, достатку, процвітання, успіху в бізнесі, сімейного затишку. Хай корисні справи сім'ї Пеннерів множаться, а добро вертається їм сторицею.

Щиро вірю в те, що ми ще зустрінемось у нашому селищі після закінчення війни і разом відсвяткуємо день Перемоги.

Я повністю погоджуюсь зі змістом прислів'я «Друзі пізнаються в біді». Сім'я Пеннерів підтвердила його вагомою фінансовою підтримкою нашої громади у найважчий час. Вважаю за честь для нашої громади мати таких щирих, відданих і надійних друзів.

Наталя КАМІНСЬКА

Муровані Курилівці

Форум «Ми і є Україна» у Бершаді

У другу п'ятницю жовтня бершадська земля зустрічала гостей на регіональному літературно-мистецькому форумі «Ми і є Україна»

Бершадський край здавна славився своїми майстрами. На його теренах живуть і творять поети, прозаїки, композитори, художники, майстри народного мистецтва, люди, які своїми руками створюють шедеври. Тож ми вдячні координаторам форуму за довіру, за рішення провести його в нашому місті.

На жаль, сьогодні ми живемо у важкий воєнний час, тож щиро дякуємо кожному, хто взяв у руки зброю та став на захист Незалежності України, хто бореться за нашу волю, свободу, право жити на рідній землі та проводити різні заходи. Ми вдячні міській владі, особливо відділу культури, молоді, туризму та охорони культурної спадщини Бершадської міської ради, Бершадській публічній бібліотеці за небадужість, за фізичну, методичну, моральну і матеріальну допомогу та підтримку. Також дякуємо нашим меценатам Євгену Трохименку, Віктору Маланчуку, Сергію Лукашуку, Сергію Царюку, Анатолію Похилі, Інні Слободяник, які надали фінансову допомогу на проведення заходу.

У Бершаді завітали літературно-мистецькі об'єднання: із Тростянецької територіальної громади — «Джерело» (керівник Тетяна Ясенчук), Тульчинської — «Оберіг» (кер. Микола Джига), Немирівської — «Немирівський край» (кер. Василь Рибалко), Гайсинської — «Голубі вітрила» (кер. Галина Нарожна), Ладжинської — «Стожари» (кер. Андрій Скакодуб), Телицької — «Дивослово» (кер. Тетяна Приймасюк), Джулинської — «Світлиця» (кер. Руслана Руденко).

До відкриття форуму гості мали можливість переглянути виставки нематеріальної спадщини Бершадщини, а також майстринь мистецького крила об'єднання «Вишиванка», яким керує талановита худож-

спільноти член Національної спілки письменників України, член літературно-мистецького об'єднання «Стожари» із Ладжини Петро Войт. Потім слово було надано мені, керівнику «Вишиванки».

Наше літературно-мистецьке об'єднання було започатковано 6 червня 1965 року. Майже 40 років керівником «Вишиванки» був покійний головний редактор газети «Бершадський край», заслужений журналіст України Федір Харитонович Шевчук, автор багатьох книг.

Творча біографія «Вишиванки» у новому форматі роботи розпочалася з 28 червня 2024 року. За п'ять місяців відбулося 5 засідань і три виїзних (Тростянички, Ладжини і Немирів). Кожна зустріч — це можливість презентувати себе, свої твори та набуті досвіду, а найголовніше — це цікаве спілкування креативних людей.

Нині «Вишиванка» об'єднує 26 талановитих людей різних поко-

ти іноземних організацій. Григорій Олексійович — автор низки краєзнавчих праць та багатьох книг.

Володимир Прибила з 2008 року досліджує історію села Красносілки. Видав окремі дослідницькі роботи: «Весна над Бугом», «Красносілка: польське повстання 1831 року», «Красносілка: перший перепис населення 1796 року», «Маньківка: населення села у 1796 році». Разом із цим він захоплюється поезією. Видав чотири власні збірки поезій.

Юлія Маршук — бібліограф-краєзнавець Бершадської публічної бібліотеки. Заступник керівника «Вишиванки». Толерантна, розумна, творча особистість, яка цікавиться історією та краєзнавством.

Поети: Сергій Савчук пише вірші та створює до них відео. Олег Клітинський — багаторазовий учасник фестивалю «Мамина весна» у місті Сміла. Цьогоріч отримав нагороду «За розбудову України».

Керівникам літературно-мистецьких об'єднань громад вручили пам'ятні статуетки

ри Герасименко; «Дорога додому» Наталії Рибак (присвячений матері загиблого Героя Миколи Ганічева Анастасії Ганічевій та всім матерям, які так чекали...), «Мамина весна» Олега Клітинського, «Качка» Віри Паланничко і есе «Старожил парку» Марії Цимбалюк.

Начальник відділу культури, молоді, туризму та охорони культурної спадщини Бершадської міської ради, заслужений працівник культури України Наталія Гаврилук вручила пам'ятні статуетки кожному керівнику літературно-мистецьких об'єднань громад. На зібранні також був присутній заступник Бершадського міського голови Олександр Нечитайло.

Завітала у Бершадь і начальник управління культури та креативних індустрій Департаменту гуманітарної політики Вінницької обласної військової адміністрації Ольга Дернова, яка привітала всіх присутніх на форумі.

У рамках проведення літературно-мистецького форуму відбулася ще одна відповідальна подія — виступ народного аматорського фольклорного колективу «П'ятківчанка» П'ятківської філії Бершадського центру культури і дозволила Бершадської міської ради на предмет підтвердження звання «народний аматорський». Колективом були майстерно виконані пісні «А мати сина жде», «Ой, виїду я на ту гору» та «Ти капуста, ти розсада». Самодіяльний поет і композитор Петро Паламарчук виконав свою пісню «Бершадщина» і пісню на слова Валентини Царюк «Врятуймо Україну».

У залі була присутня самодіяль-

ник — заслужений працівник культури України Валентина Багач. Тож приємною несподіванкою для пані Галини було виконання «Війтівчанкою» пісні «Вишиваночка» на її слова та музику.

Слухачам була запропонована пісня «Доле ж моя, доле» на слова Зінаїди Джус — матері воїна, який нині боронить нашу землю від ворогів.

Ансамбль «Калинова мрія» Сумської філії Бершадського ЦКД заспівав одну із пісень Сергія Дроня «Переможемо» та «Моя тут земля» на мої слова.

Гарним подарунком для мене стала пісня «Казка коханця» на мої слова, музика Петра Паламарчука, яку виконав Михайло Шевчик.

Окрасою форуму стали вокально-скульптурна композиція «Благослови» (виконували Олександра Герасименко, Ірина Гришук та зразковий ансамбль естрадного танцю «Мрія»), а також «Життя як мить», що виконала танцювальна група «Соколи» цього ж колективу (керівник Любов Гайде).

Такою насиченою була програма першої частини літературно-мистецького форуму «Ми і є Україна». Гості дякували самодіяльним артистам, мисткиням, поетам за приємні хвилини спілкування з мистецтвом.

Після цього присутніх запросили скуштувати страви бершадської гастрономії. Вона була представлена з п'яти сіл: романівської лежні, війтівської домашня ковбаса, баланівська рибна юшка, луговацька каша та сироваріння з Поташні. Господині вклали душу у кожен страву, за що отримали слова подяки.

А потім члени літературно-мистецьких об'єднань громад взяли участь у роботі другої частини форуму. Вони презентували свої творчі доробки, дарували господарям свої книги. Також було прийнято резолюцію форуму стосовно звернення до обласної ради, Міністерства культури України та Кабінету Міністрів України про захист Державного історико-культурного заповідника «Буша» та популяризації «Немирівського городища «Скіфські вали» з метою утворення історичного заповідника на Вінниччині та утворення центру туризму.

Втомлені, але задоволені, учасники форуму зробили фото на згадку та намітили плани на майбутнє.

Лариса НАТОЛОЧНА,
керівниця ЛМО «Вишиванка»,
членкиня НСЖУ

Фото з архіву «Вишиванки»
Бершадська міська територіальна громада

Члени літературно-мистецьких об'єднань громад - учасники форуму

лінь. В об'єднанні шість членів Національної спілки журналістів України — Григорій Погончик, Марія Цимбалюк, Василь Вербецький, Людмила Німчук, Лариса Натолочна та Руслан Храновський. Василь

Поетеси Віра Паланничко і Наталія Лева у своїх віршах порушують глибокі та повсякденні теми. Зінаїда Василівна Джус та Валентина Яківна Царюк — поетки-піснярки. Їхні вірші покладені на музику самодіяльних композиторів. Валентина Царюк видала книгу «Думки у рими заплаїтаю».

Серед членів ЛМО «Вишиванка» є прекрасні вокалісти — досвідчений Володимир Коренюк, учасник ансамблю «Калинова мрія» та юна, яскрава, талановита, багатогранна, неперевершена Олександра Герасименко, яка пише вірші та складає музику, малює картини і чудово співає. Вона ще й волонтерка — передала власні кошти, отримані на міжнародному конкурсі піаністів ім. Марії та Наталії Єщенко, а також грошову премію від «Сузір'я Бершадщини» на підтримку наших захисників. Це гордість і наше майбутнє.

Вербецький довгий час працює в редакції, його все життя вабила журналістика. Він пише на різні теми, прагне знайти цікавих і неординарних людей. Є у нього ще одне незвичне захоплення — складання кросвордів. Руслан Храновський має хист до фото- та відеозйомки. Людмила Німчук — директорка Бершадської публічної бібліотеки, авторка книги «Лікарі», цінить слово та пише вірші.

Григорій Погончик — невтомний дослідник історії рідного краю. Він переможець V міжнародного конкурсу «Уроки Голодомору та Голокосту — уроки толерантності», учасник багатьох наукових міжнародних конференцій, зокрема, у США. Він віднайшов понад сто могилок масового поховання євреїв на Бершадщині в роки Другої світової війни. Завдяки його клопотанню в районі встановлено п'ять пам'ятників жертвам війни за кош-

Під час огляду виставок робіт майстрів народної творчості

ниця Інна Слободяник. Тут можна було побачити картини, створені самою Інною Анатоліївною, а також її вихованців, маленьких зірочок «Вишиванки» — Кіріла Кирилюка, Вероніки Шевчук, Ірочки Гнатій.

Поряд — виставки робіт майстринь з виготовлення ляльок-мотанок Марії Цимбалюк, активної і талановитої жінки, авторка книги «З весною в душі», та молоді, креативної, творчої Наталії Рибак, яка ще й пише вірші, упорядкувала книгу до видання.

Захоплюючі роботи, вишиті стрічками, і майстрині Ольги Мартинової. Вона — переможець обласного дослідницько-пошукового конкурсу «Дерево роду». Ольга Володимирівна вишила прапор для відомого спортсмена Іллі Ковтуна. З ним він був в Італії на чемпіонаті Європи та у Франції на літніх Олімпійських іграх 2024 року.

Форум розпочав зверненням до

Страви бершадської гастрономії — найсмачніші

І, звичайно, ж два прекрасних чоловіки — Петро Паламарчук і Сергій Дронь, які пишуть власні вірші, музику та виконують пісні.

Творчість літературного крила «Вишиванки» була представлена віршами: «Лютий 2022» Олександр-

на поетеса Галина Нарожна з Гайсина, на вірші якої написано багато чудових пісень. Їх переспівує вся Україна, вони є в репертуарі народного аматорського фольклорного колективу «Війтівчанка» Війтівської філії Бершадського ЦКД, кері-

Браїлівська осінь Володимира Забаштанського

Зі славнозвісної «Молитви» Володимира Забаштанського у виконанні літературно-музичного гурту «Берегиня», котру підхопили всі, хто був у залі, у КЗ «Літературний музей імені Володимира Забаштанського» розпочався літературно-музичний захід: «Браїлівська осінь Володимира Забаштанського».

Вже шістнадцять років поспіль музей збирає талановитих письменників, музейників, бібліотекарів, працівників освіти та культури зі всієї України на батьківщині поета, перекладача, лауреата Національної премії України імені Т.Г.Шевченка в галузі літератури, кавалера державного ордена «Знак Пошани», ордена «За мужність» І-ІІІ ступенів, ордена Ярослава Мудрого, людини легендарної долі — Володимира Забаштанського. «Молитва за Україну», як часто називають цю пісню, стала духовним гімном українського народу, зверненням поета до сучасників і нащадків. У ній поет закликає усвідомити свій обов'язок перед Батьківщиною, перед її минулим та майбутнім.

Такі велетні духу, як Володимир Забаштанський, з людського життя не йдуть. Вшанувати творчість талановитого поета, сильного, волевого чоловіка, котрий сприймав світ по-особливому, але не втратив віри в людину, слова котрого надто переконливі, вистраждані, правдиві і щирі — Володимира Омеляновича Забаштанського, завжди приходять та приїжджає багато людей: тих, хто його знав, хто зустрічався з ним на літературних читаннях, хто захоплюється його трудовим подвигом. Серед гостей були присутні: заступник Жмеринського міського голови Ірина Дацько, начальник управління культури і туризму Жмеринської міської ради Володимир Дудік, депутат

імені Якова Гальчинського, імені Володимира Забаштанського та імені Михайла Коцюбинського, лауреат журналістського конкурсу «Золоте перо», керівник районного літературно-мистецького об'єднання «Калинове гроно» Володимир Горлей та члени літературно-клубу «Поетична Жмеринка», поетеса, член НСПУ, НСЖУ, лауреат літературно-мистецької премії імені Михайла Стелмаха та «Кришталева вишня», керівник літературно-мистецького об'єднання «Мураські обрії» Валентина Мількевич та члени цього об'єднання, український скульптор і письменник, член НСПУ, НСЖУ, лауреат літературно-мистецьких премій: імені Михайла Стелмаха, «Кришталева вишня», імені Леоніда Гавриша, імені Євгена Гуцала, нагороджений медаллю «Золоте

перо української журналістики» Микола Крижанівський, члени літературно-мистецького клубу «Рів'яни», котрий діє при музеї імені Володимира Забаштанського, працівники музеїв Вінниччини: Людмила Крайнік, Лариса Кравченко, Ярослав Діхтяр-Князев, Наталя Тодосюк, Гід студії подорожей «Етно-мандри» Олег Матюхов, підприсмець, котрий завжди підтримує літературний музей імені Володимира Забаштанського та ті заходи, котрі відбуваються в ньому, Василь Гаврилюк, Богдан Гаврилюк, котрий створює музичні композиції з допомогою ШІ, учасники літературно-музичного гурту «Берегиня» Браїлівської бібліотеки для дорослих під керівництвом Ніни Матвійчук, учасники літературно-мистецького клубу «Рів'яни», котрий утворено при музеї, працівники бібліотек, закладів освіти та культури, волонтери Вінниці, Жмеринки та Браїлова, учні Браїлівського ліцею імені Володимира Забаштанського.

Проте найшанованішими гостями на заході були син Володимира Омеляновича — Забаштанський Володимир Володимирович та онук — Забаштанський Володимир Володимирович.

Володимир Забаштанський — легендарна людина. «Доля виявилася неймовірно жорстокою до

нього, але він не зламався, не втратив віри в життя. Він — людина з великої літери», — говорив про нього український літературознавець, Герой України Іван Дзюба.

Ведуча розповіла, що через свої вірші Володимир Забаштанський вчить нас стійкості, вірності і доб-

роти, віри в людину. «Про те, що наші земляки знають його життєвий шлях, трудовий подвиг, його творчість, окрім всього іншого, говорить і те, що про нього написано книги (видаються практично кожного року), десятки статей в літературних альманахах і газетах Вінниччини, Черкащини, Хмельниччини, Кропивницького, автором яких є директор літературного музею Надія Слободенюк та написані вірші поетами: Володимиром Горлеєм, Володимиром Дзеджулою, Галиною Кутеповою, Ларисою Вигрівач, Оксаною Слушною, Яною Терземаман, — продовжила Алла Ланова.

Звичайно, на заході звучали і вірші Володимира Забаштанського, і вірші — посвяти поету. Пісні «Відвертість» та «Залишися Україною» звучали того дня вперше. Над створенням цих музичних композицій із використанням штучного інтелекту працював Богдан Гаврилюк.

Якби поет написав лише два вірші: «Молитва» та «Залишися Україною», він би вже заслуговував на величезну увагу та повагу. А у Володимира Забаштанського до двадцяти збірок поезії та не поражена кількість книг, ним перекладених, і сотні редактованих ним статей. Це, безперечно, — титанічна праця, враховуючи особливості його фізичного стану.

Саме тому літературно-мистецька премія імені Володимира Забаштанського є досить престижною.

Член НСПУ, НСЖУ, НСКУ, поет, керівник районного літературного об'єднання «Калинове гроно», лауреат літературно-мистецької премії імені Володимира Забаштанського Володимир Горлей разом із заступником Жмеринського міського голови Іриною Дацько, головою Вінницької міської організації НСПУ Андрієм Стебелевим та волонтеркою Ольгою Литвиненко вручили літературно-мистецьку премію імені Володимира Забаштанського українському письменнику, педагогу, скульптору, журналісту Крижанівському Миколі Миколайовичу.

Цьогоріч лауреатами літературно-мистецької премії імені Володимира Забаштанського стали також: український поет, прозаїк, драматург, публіцист, кандидат сільськогосподарських наук Гудима Андрій Дмитрович, поет, літературний критик, видавець Новіцький Станіслав Сергійович, український поет-гуморист, сатирик, публіцист Куций Леонід Миронович, поетеса, журналістка, педагог Травнева (Єлісеєва) Світлана Миколаївна.

Голова Вінницької письменницької організації Андрій Стебелев, користуючись нагодою, вручив Подільську літературно-мистецьку премію «Кришталева вишня» Валентині Мількевич.

Вітальні слова лауреатам звучали від багатьох учасників заходу. Музичні вітання дарували Тетяна Афанасьєва, Тетяна Скомаровська та Серафима Стець.

Син Володимира Омеляновича Забаштанського — Володимир Володимирович подякував браїлівцям за збереження пам'яті про батька та за популяризацію його творчості.

Всі учасники заходу стоячи слухали запис голосу Володимира Забаштанського, коли він, звертаючись до своїх земляків, радив ніколи не гасити світло у своїх душах.

На одному подиху минув захід, наповнений емоціями та теплом душ його учасників.

Було багато бажаючих покласти осінні квіти до пам'ятника талановитому поету-земляку, тому ставали в чергу. Ні осіння прохолода, ні дрібний дощик не зіпсували настрою гостям Браїлова.

Звичайно ж, учасники заходу відвідали КЗ «Літературний музей імені Володимира Забаштанського», котрий хоч і невеликий за площею, та багатий за фондами і людьми, які приходять сюди. За шістнадцять років існування музею його відвідало близько тридцяти тисяч чоловік. Дуже добре, що йде в музей молодь. Географія відвідувачів досить широка: Львів, Київ, Одеса, Дніпро, Запоріжжя, Кривий Ріг, Харків, Житомир, Луцьк, Полтава, Кропивницький, Хмельницький, Вінниця та інші міста і села України. Бувають також гості з-за кордону. Часто в музеї проводяться літературно-мистецькі заходи, останні роки — це в основному заходи патріотичного спрямування. Також організуються літературні зустрічі, презентації нових видань. За роки існування музею набув статусу культурно-просвітницького, науково-дослідницького центру в селищі, став одним з інформаційних центрів маршруту «Camino Podolico» та своєрідним центром надання психологічної допомоги українцям, які постраждали від війни.

Фотографування, спілкування, обмін досвідом, енергетикою та емоціями продовжувалися ще довго після закінчення заходу, адже зустрілися люди, котрі багато років знайоми, котрі відчувають себе на одній емоційній хвилі.

Дякую всім, хто шанує пам'ять про талановитого поета, людини складної долі — Володимира Забаштанського, всім, хто читає його твори та популяризує його творчість, всім, хто приходять у музей поета. Особлива подяка благодійникам, котрі допомагають у виданні книг та підтримують музей під час проведення в ньому різних заходів: депутатам Вінницької обласної ради: Леґезі Олесько, В'ячеславовичу, Приділобі Володимирі Михайловичу, депутату Жмеринської міської ради Резеденту Валерію Дмитровичу, підприємцям: Гаврилюку Василю Васильовичу, Самборському Миколі Степановичу, Суворову Олександровичу та Шаманському Анатолію Анатолійовичу.

Надія СЛОБОДЕНЮК,
директорка КЗ «Літературний музей імені Володимира Забаштанського», членкиня НСЖУ

Жмеринської міської ради Валерій Резедент, в.о. старости Браїлівського старостинського округу Андрій Бесараба, поет, член НСЖУ, НСКУ, голова Вінницької міської спілки письменників України, лауреат літературно-мистецьких премій: «Кришталева вишня», імені Михайла Стелмаха, імені Євгена Гуцала, імені Михайла Коцюбинського Андрій Стебелев, заслужена працівниця культури України, культурологиня, мистецтвознавиця Валентина Лосовська, поет, краєзнавець, відмінник освіти України, член НСПУ, НСЖУ, НСКУ, лауреат літературно-мистецьких премій: імені Миколи Трублаїні, «Кришталева вишня»,

У Немирові пройшли фестивальні «Обжинки»

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.)

Безперечно, привертала до себе увагу гостей виставка традиційних дідухів та обрядових хлібів, де було поєднано символізм зібраного збіжжя та вже спеченого запашного корваю.

Українська пісня — то душа народу, без чого не можна уявити нашу націю. Плекати, шанувати її, передавати наступним поколінням — то наш святий обов'язок. І не лише обов'язок, але й душевна потреба. І такі дорогі серцю українські пісні лунали й під час концертної програми фестивалю. Багату красу талантів представляли співочі, музичні, хореографічні та театральні колективи клубних закладів Немирівської громади. Також, варто зазначити, що цього року географія фестивалю дещо розширена, адже в ньому взяли участь співочі ансамблі з Іллінеччини та Липовеччини.

Усі чотири години фестивалю «Обжинки по-немирівськи» були насиченими, емоційно наповненими, видовищними та приємними як глядачу, так і учасникам. Начальник відділу культури Немирівської міської ради Світлана Томенко та директор КЗ «Центр культури та дозвілля» Немирівської міської ради Ан-

дрій Непийвода дякували колегам за ту працю, котра вкладена, аби цей захід пройшов на найвищому рівні. Вітали всіх і гості свята: начальник управління культури та креативних індустрій Департаменту гуманітарної політики обласної військової адміністрації Ольга Дернова, директор Вінницького обласного центру народної творчості Тетяна Цвігун, провідні методисти ОЦНТ Жанна

Дмитренко та Марія Моторна, заступник голови Немирівської міської ради Іван Дзюбак, а також спонсори фестивалю директор ТОВ «Немирівський комбінат хлібопродуктів» Павло Соколюк та регіональний директор ПрАТ «Зернопродукт МХП» Володимир Романюк. Усі учасники отримали подяки місцевого й обласного рівнів та оригінальні автентичні статуетки за

участь у фестивалі, а також цінні подарунки від спонсорів фестивалю.

Захід був благодійним, тому всі присутні долучилися до збору коштів для наших ЗСУ, і спільними зусиллями вдалося акумулювати 12551 грн, котрі будуть передані нашим військовим. І ми не втимося дякувати нашим Збройним Силам України, бо завдяки їм ми маємо можливість підтримувати та передавати дітям традиції нашої

держави, примножувати їх значущість особливо в ці часи, коли так важливо всім нам усвідомлювати свою національну ідентичність та важливість культури як такої. Віримо в перемогу! І маємо надію, що такі фестивалі, як «Обжинки по-немирівськи», будуть проводитися частіше й у всіх кутках незалежної, вільної, процвітаючої України!

Ліна КОРНИЛЮК,
методистка відділу культури
Немирівської міської ради

Здійснилась давня мрія Ялини Серафимівни

Нещодавно за ініціатииви Ялини Серафимівни Басараби в будинку культури села Россоша відкрилась кімната-музей старожитностей. Ще до виходу на заслужений відпочинок у 2003 році жінка виношувала свій задум, порушувала питання на сесії сільської ради, будучи депутаткою. На жаль, тоді зрушити це з місця не вдалося.

Працюючи продавачинею сільського продовольчого магазину №2, вона стала займатись улюбленою справою. Не знає, звідки це прийшло. Народилась у багатодітній родині, була наймолодшою, шостою дитиною у батьків. Жили не в розкошах, але з дитинства любила все гарне, майстерно вишите чи зроблене.

Отож в магазині з'явився столик, накритий вишитою скатертиною, згодом вишитий рушник, що дістався у спадок від бабусі. Не вистачало для повноти картини короваю. Випекла і як окрасу поставила на покуті. Навколо приміщення насадила мальви, чорнобривці, обов'язково сіяла соняхи. А далі зробила пліт із лози і почепила на ньому горщики, гладушки.

Став приваблювати магазин проїжджих людей, заїжджали не тільки подивитись, купували щось та ще й фотографувались. Небайдужі приносили з дому якісь свої старовинні предмети вжитку, і робота закипіла. Незабаром кількість експонатів потребувала розширення площі. Розділила магазин навпіл, відгородила від стелажів і зроби-

ла музейний куточок. Давні полотняні сорочки, вишиванки, різне кухонне начиння. Повісила дитячу колиску з березового лика. Місця ставало в магазині все менше....

Взагалі Ялина Серафимівна — шанувальниця всього українського. Любить носити вишиті речі, понад 20 літ співає у фольклорному колективі «Калиновий вінок», читає книги лише українських авторів. Якось зустрілась із міським головою і поділилася своєю мрією. З того часу й почалося: староста

села виділив у клубі світлицю.

Допомагали всі. Один із народних умільців взявся зробити піч, а як зробив — розмалював, приніс корзини з лози. Інший господар подарував дерев'яне старовинне ліжко. Застелити його, як у давні

часи, вишитими простиррадлами та скласти гору вишитих подушок не склало проблеми.

Є тут і давня скриня з кованими замками, жлукто — дерев'яна емність для замочування білизни в попілі, дерев'яні ночви різних розмірів, праник для прання, качалка, рогачі, лопата для садження хліба в піч, діжа для розчини тощо. Мабуть, найцінніший серед експонатів — жорна, за які свого часу можна було потрапити до Сибіру. Повно всякої дивини, про яку молодь і не

знає. Всім селом зносили експонати. Коли все розмістили, виявилось, що вже не так і просторо в світлицю.

Є в музейній кімнаті і сучасні речі. Як не прикро — уламки збитого в ніч з 18 на 19 вересня на Костючці шахеда, кришка від контейнера з-під ракети Himars...

У день Покрови Пресвятої Богородиці відбулось відкриття кімнати-музею. На подію прибув міський голова Віктор Бичков, депутат міської ради Віктор Дорошенко, гості-меценати від БФ «МХП Зернопродукт» — регіональний директор Липовецького відділення підприємства Володимир Романюк та менеджер Тетяна Поліщук, народний фольклорний колектив «Перевесло», односельчани та ті, хто доклався до втілення мрії земляки своєю безпосередньою участю. Клубні працівники організували благодійний ярмарок та концертну програму.

Вже пригледіла Ялина Серафимівна, кому передати свою улюблену справу. Поки займались облаштуванням кімнати, помітила неабияку зацікавленість молодшої бібліотечarki Тетяни Гуці, яка суттєво допомагала в роботі.

Створення музейної історико-етнографічної кімнати історії села є результатом цілеспрямованої, системної роботи мешканки села за участі зацікавлених рососан та старостату, який об'єднав їх ідею. Інформація про побут селянської кімнати кінця XIX — початку XX ст. містить експозицію, де зібрані меблі цього періоду. Інформація про знаряддя праці селян містить експозицію, де зібрані давні зразки знарядь праці. Є в кімнаті й нова експозиція «Герої сучасності», стенд, на якому увічнено пам'ять односельців, що загинули у російській загарбницькій війні.

Рососани, об'єднані в захисті рідної землі та державності, активно влились у волонтерський рух, що має кілька очільників. Директор сільського будинку культури Валентина Сема очолила напрямок підтримки бійців продуктами, засобами гігієни, предметами першої необхідності. Художній керівник Жанна Козаченко — організаторка благодійних концертів на підтримку ЗСУ. Сличук Наталія об'єднала охочих плести захисні сітки у волонтерській групі «Невга-

мовні бджілки». На їхньому рахунку вже понад сто сіток, сплєтених дбайливими руками жінок, сьогодні є ще близько 50 замовлень. Село живе єдиною метою — перемогти ненависного ворога.

Липовецький міський голова Віктор Бичков у вітальному слові відзначив наполегливість та працелюбність рососан і з нагоди свята вручив подяки міської ради ініціативним мешканцями громади: Яліні Басарабі, Наталці Сличук, Тетяні Гуці, також кошти на волонтерську діяльність. Подякував меценатам за допомогу у створенні музейної кімнати староста села Юрій Кошалко і відзначив подяками місцевих майстрів, які доклали своїх рук і праці до роботи музейної кімнати — Івана Химченка, Віктора Шелевея, Василя Сироту та меценатів проєкту — БФ «МХП Громаді», ТОВ «Одеса Зернотрейд», ПрАТ «РАМБУРС», землячку Наталію Нікітчук.

Завершенням гарної події була чудова концертна програма, підготовлена аматорами сцени. Під час благодійної акції на користь ЗСУ зібрано понад 23 тис. грн пожертв. Як зазначив староста села Юрій Кошалко, «...нас не буде, а завдяки музею наступні покоління знатимуть свою історію, своє коріння».

В добрий час, рососани!

Валентина ТРАЦУК
Липовецька громада

Від чого захистить вживання лляного насіння

Наукові дослідження доводять, що лляне насіння — це один із найефективніших продуктів при закупорці артерій. В одній статті, опублікованій в *American Journal of Physiology — Heart and Circulatory Physiology*, йдеться, що лляне насіння може на 40% знизити утворення бляшок.

Фахівці вважають, що лляне насіння допомагає знизити утворення бляшок в артеріях за рахунок кількох компонентів. Це різні корисні вітаміни та мінерали, жири.

Відомо, що як саме лляне насіння, так і лляна олія допомагають запобігти розвитку хронічних хвороб. До складу названих продуктів входить один важливий елемент:

це лляний лігнан, який позбавляє наслідків атеросклерозу.

Крім вищезгаданого, лляне насіння містить багато альфа-ліноленової кислоти. Вона допомагає підтримати здоровий ритм серця та захищає від хвороб.

Деякі дослідження показують також, що лляне насіння позитивно впливає на організм при симптомах менопаузи, запорах, діабеті, підвищеному артеріальному тиску та болях. Але для підтвердження цього необхідно провести додаткові дослідження.

У низці наукових праць зазначається, що завдяки лляному насінню у людей із вовчаком починають краще працювати нирки.

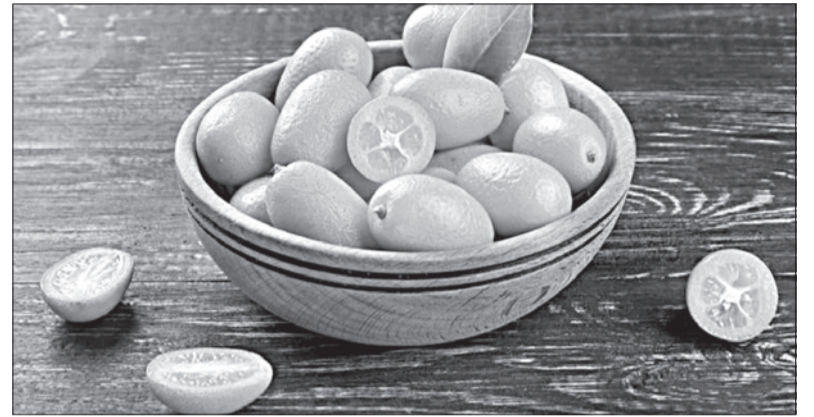
Найкращий фрукт для профілактики раку

Кумкват володіє унікальним вітамінно-мінеральним складом і містить флавоноїди, здатні підвищувати стійкість організму до канцерогенів.

Турецькі лікарі назвали видання Sabah фрукт, який найкраще підходить для профілактики раку. Це кумкват, який ще називають «золотий апельсин», або «декоративний мандарин». В Україні цей фрукт в основному продається в консервованому вигляді, але вчені запевняють — варення і цукати з кумквата теж принесуть користь, хоча і не таку, як свіжий фрукт.

Як зазначили фахівці, з усіх цитрусових саме кумкват найбільш ефективний в профілактиці раку і може навіть уповільнити його розвиток. Вже є дослідження, які говорять про здатність вітаміну С, який є найсильнішим антиоксидантом, заважати розвитку раку. Кумкват містить і інші антиоксиданти-флавоноїди, які підвищують стійкість організму до канцерогенів.

Крім того, в цьому крихітному

фрукті величезна кількість кальцію — він сприяє зміцненню кісток, покращує стан шкіри і допомагає позбутися пігментних плям. Але і це ще не все — кумкват корисний для травлення, він не тільки допоможе розігнати метаболізм, але і ефективно очистити кишечник. Ефірні масла, яких особливо багато в шкірці, допоможуть впоратися з симптомами застуди

і зміцнити імунітет.

Істи кумкват рекомендується разом зі шкіркою. Заготовлювати його найкраще в сушеному вигляді, а також можна варити джеми і варення. Хоча частина поживних речовин за термічної обробки губиться, таке варення все одно буде корисним, а за своїми властивостями найближче до варення з малини.

Хвороби серця: 3 продукти, які варто скоротити, щоб уникнути інфаркту

Коли кровеносні судини звужуються через жирові відкладення, насичена киснем кров важко досягає серцевого м'яза. Таким чином, якщо кровопостачання припиняється через закупорку кровеносної судини, серцевий м'яз зазнає кисневого голодування, і клітини серця починають вмирати — це серцевий напад.

Нині принаймні семеро з 10 людей, які перенесли серцевий напад, виживають, але можуть виникнути тривалі ушкодження. Пошкоджене серце не може належним чином перекачувати кров тілом.

Це відомо як серцева недостатність, хоча вона невиліковна, симптоми серцевої недостатності можна контролювати.

Симптоми серцевої недостатності:

- Задихка після активності або у стані спокою.

- Почуття втоми більшу частину часу.

- Знаходження вправ утомливими.

- Опухлі кісточки та ногах.

Багатьом людям із серцевими захворюваннями необхідно приймати різні види ліків, щоб впоратися із цим захворюванням.

Як знизити ризик серцевої недостатності

“Три інгредієнти, які, як відомо, сприяють жировим відкладенням вздовж стінок кровеносних судин, — це насичені жири, сіль або цукор. Таким чином, якщо у вас вже є серцеві захворювання, краще обмежити такі продукти”, — каже кардіолог.

Насичені жири та цукор

Насичені жири і багато цукру можна знайти в:

- Вершкове масло, топлене масло,

жир, сало, кокосова та пальмова олія.

- Торти.

- Печиво.

- Жирні шматки м'яса.

- Ковбасні вироби.

- Бекон.

- В'ялене м'ясо, таке як саямі,

чоризо та панчета.

- Сир.

- Випічка, така як пироги, пироги із заварним кремом, рулети та круасани.

- Вершки, крем-фреш та сметана.

- Морозиво.

- Кокосове молоко та кокосовий крем.

- Молочні коктейлі.

- Шоколад та шоколадні спреди.

Сіль

Щоб насолоджуватися дієтою з низьким вмістом солі, потрібно усвідомлювати небезпеку додавання солі, наприклад, чипси. Сіль може підвищувати кров'яний тиск, що ще більше ушкоджує кровеносні судини та збільшує ризик небезпечного для життя інсульту.

Що категорично не можна пити під час застуди

Щороку, коли приходять осінь та зима, безліч людей стикається із застудою. Пам'ятаючи про накази батьків і бабусь більше пити, багато хто заливає у себе різноманітні напої. Однак не всі з них так само корисні, як здаються.

Алкоголь

Часто для лікування простудних захворювань радять пити вино, коньяк чи горілку із перцем, але насправді ці напої не допоможуть. Більше того, можуть зашкодити. Алкоголь — це перш за все спирт та цукор, які не несуть жодної користі та не можуть вилікувати вірусні захворювання. А ось спричинити погіршення симптомів — легко.

Чай із цукром

Вживання надто солодкого чаю під час застуди може не тільки нашкочити фігурі, але й посилити запалення. Хоча коли люди чують, що варто пити багато теплої рідини, більшість уявляє саме чай із цукром. Саме чайне листя шкоди не завдасть, а якщо ви не можете

пити несолодкий напій, вибирайте мед як підсолоджувач.

Рослинне молоко

Кокосове, вівсяне або мигдальне молоко також містить велику кількість цукру: не тільки природного, але й рафінованого доданого. А як уже відомо, цукор здатний посилити запалення та симптоми хвороби.

Кава з молоком

Під час застуди намагайтеся уникати лате або капучино: у них містяться цукор, молоко та сиропи, які не тільки не прискорять, а й зашкодять одужанню. А ось сама кава багата поліфенолом і може допомогти. Тож склянку еспресо чи «фільтра» випити можна

Газована вода

Під час застуди уникайте солодкої та газованої води, чипсів та фаст-фуду. Перші шкідливі через велику кількість цукру, а другі корисними ніколи не були. Якщо вам хочеться газування, візьміть мінералку та додайте до неї лимонний сік.

Осінній падолист і втома

Восени багато хто із нас відчуває втому, занепад життєвої енергії. Не впадайте у відчай, зосередьте-

ся на головному, не переїдайте, намагайтеся виспатись попри всі тривожні думки.

По-перше, повноцінний сон. Він має тривати не менше 8 годин, а передувати йому має прогулянка на свіжому повітрі, склянка теплої трав'яного чаю (м'ята, меліса, лимончик) з медом.

По-друге, м'яка овочева дієта: тушковані перці, баклажани, помідори, кабачки із соєвим соусом чи сметаною не пізніше обіду о 15-16 годині дня.

По-третє, спілкування з дорогими вашому серцю людьми, обмін позитивною інформацією, налаштування на співпрацю і взаємодопомогу, відчуття власної затребуваності і готовності до проявів милосердя.

Із такими настроями залишайтеся здорові!

Раїса НИКОНОВА

Ямпільська громада

САМОЛІКУВАННЯ НЕБЕЗПЕЧНЕ!

перед тим, як скористатися опублікованими в газеті порадами, обов'язково проконсультуйтеся з вашим лікарем.

Завершальні городні «акорди»

Основ агротехніки в середній школі ми торкалися лише побічно. Але назавше запам'яталась влучно сказана вчителем фраза про те, що родючий ґрунт, який створювався мільйонами років, не лише гроза може змити за якийсь десяток хвилин. Бездумні господарі самі виносять його з городу приліпленим до коріння бур'янів, а тим паче - кукурудзи, капусти та деяких інших культур. З того часу задався ціллю: старатись усе робити так, щоб жодного грама гумусу з батьківської присадибної ділянки не марнувати. І хоча здоров'я вже не те, такий настрій не послаблюється, а навпаки — посилюється завдяки моїй участі у формуванні сторінок «Земля. Садиба. Господар». Дуже вже цікаво опубліковану теорію перевіряти на практиці.

Виявилось, зберігати гумус не так уже й складно. Що стосується бур'янів, то їх потрібно нищити ще до появи на них насіння. Тоді те коріння можна сміливо обтрушувати ударами одне об одного. А як же перед оранкою з тими ж кукурудзами й капустами? Якщо стебло колишньої «королеви полів» рубати гострою лопатою навіть дещо нижче поверхні ґрунту, то коріння в подальшому не створюватиме таких перешкод в обробітку, як із

залишеним шматком стебла. А саме так кукурудзу зрубувала чи зжинала переважна більшість селян і дачників.

Така ж ситуація і з капустою. Тільки тут ще прибавляються численні листки, особливо — в пізніх сортах. Вихід полягає в тому, щоб навчитися вправно тією ж лопатою обсікати листові «комірці» ще до того, як глибоко зрубати «стовбур». Листя залишається багато, тому частину його можна згорнути на вільну від «поживних решток» територію. Я не агроном, але вірю, що нині зрубаним, а згодом приоранним ті листки збагатять ґрунт, не перешкоджаючи в майбутньому його обробітку.

До речі, залишки капусти прибираємо з родичами в крайню чергу. Бо під низ вириваємо і на нову компостну купу скидаємо спочатку бадилля помідорів, перців, огірків, кавунів, кабачків, квасолиння... Якби постійно проживали в селі, з першими можна було б і не поспішати, бо їх ще багато зелених залишалось на рослинах. Але оскільки за прогнозами наближаються заморозки, а якогось року чимало таких у нас померзло, то вирішили скористатися опублікованою у «Вінниччині» 25 вересня н. р. пора-

дою «Достигнути зеленим помідорам допоможуть... банани». Минулими вихідними кращі зелені плоди обірвали й накрили в літній кухні разом з цими привозними фруктами. Яким буде результат, поки що важко сказати, бо експериментуємо так уперше. Про результати повідомлю.

Тепер повернемося до тих капустяних обрубків, які нинішнього року, як ніколи, тверді. Поскидав їх

у центр нової компостної купи, трохи порубав лопатою, полив водою та кухонними відходами, узяв із старої купи черв'яків разом із компостом, у якому вони працюють, ще раз полив і прикрив бадиллям перцю. Звичайно, з часом його для доступу повітря доведеться перемішувати. Цей майбутній компост вноситиметься аж у 2026 році. Так вже триває десятиліттями — дві купи забираємо вже готовими до внесення і кидаємо в ямки. Цей дідівський метод дозволяє підживлювати лише картоплю, а бур'яни залишати на голодному пайку.

Важливо не упустити ще одну деталь. Хоча помідорна грядка й оброблялась від фітофторозу, кілька рослин вже встигли, мабуть, від нього висохнути. Звісно, та-

ким на компостну купу шлях закритий.

Осінь на городі — це ще й пора сюрпризів. Нинішнього року через засуху мій улюблений пастернак вродив невеликим, а не поливав його, аби зовсім ґрунт не «зацементувати». А коли нарешті пішла рясні дощі, щедро додавав під них води. ґрунт настільки промок, що цей без кількох сантиметрів метровий корінець витягнувся повністю.

А коли вже завершував роботу над цією публікацією, колега Юрій скинув у вайбер свій рекордний урожай. Такими «довбнями» у його матері в Липівці вродили гарбузи італійського сорту лунга п'є-на ді Наполі.

І хай нікого не насторожує зеленкувате забарвлення. Гарбуз уже випробуваний приготуванням каші — дуже смачна, — підсумував він.

Микола КАВУН
Фото Людмили СЕГЕДИ і автора

Як врятувати троянду, щоб не стала шипшиною

Відразу треба зауважити, що не всі троянди здатні перетворюватися на шипшину. Це може спіткати тільки ті рослини, які були вирощені через щеплення. Тобто на шипшину була щеплена сортова.

За сприятливих умов шипшина починає домінувати, а сортова троянда втрачає силу. Так може статися з усіма гібридними видами, флорібундами та ін. Троянди з власною кореневою системою без щеплення в шипшину не перетворюються.

Як врятувати троянду? Пагін сортової квітки має червоне забарвлення, а поруч можна побачити

зелені. Це і є шипшина. Іноді один пагін, а може й вирости цілий кущ та букет.

Нічого страшного, якщо вчасно діяти. Квітникарі знають схему дій для таких ситуацій. Спочатку треба розкопати ґрунт та дістатися до кореневої системи. І саме там якнайближче до основи треба зрізати секатором пагін шипшини.

Тепер можна коріння закопувати назад. Після такої процедури троянду потрібно підживити калійно-фосфорними добривами. Надалі з трояндою все буде добре. Вона зможе зберегти сортові особливості та не стати шипшиною.

Зберігатимуть свіжість до літа

Кожний господар хоче якомога довше зберігати яблука свіжими, соковитими і смачними. Як цього досягти? Садівник-аматор Дмитро Шевчук із Бершадської громади ділиться власним досвідом і детально розповідає про те, як зберігати зібраний урожай яблук.

Мабуть, і початківці добре знають про те, що на лежкість (здатність зберігатися тривалий період часу без значних змін в якості і масі) яблук дуже впливає час їх збору. Занадто рано зібрані, недоспілі плоди зберігаються погано — вони в'януть, їх смак погіршується. Зібрані пізно хоча й мають кращий смак, але зберігаються також погано, адже швидко перезрівають, м'якоть буріє... Тому дуже важливо визначити оптимальний час збору врожаю.

— Зривати яблука потрібно акуратно, обов'язково з плодоніжками (хвостиками), інакше будуть гнити, — радить садівник-аматор. — На зберігання варто відбирати плоди без вм'ятин та інших дефектів.

Дуже важливий момент — природний наліт на поверхні яблук потрібно зберегти, бо це захист від випаровування води і від пошкодження мікроорганізмами.

— Головне — забезпечити відповідні умови зберігання яблук, — стверджує Дмитро Шевчук. — До

морозів я зберігаю їх у квартирі на лоджії, а потім у льоху окремо від овочів, бо від такого сусідства яблука набувають неприємного присмаку. Льох добротний, в ньому витримується температура дванадцять градусів. У приміщенні прийнятна вологість, воно періодично провітрюється.

Дмитро Федорович зберігає яблука в ящиках. Плоди довше зберігають свіжість, якщо кожний загорнути в папір. Яблука також

добре лежать, якщо їх перекласти тирсою чи дрібною стружкою.

Досвід садівника-аматора Дмитра Шевчука свідчить: якщо дотримуватися певних правил, то яблука осінніх сортів зберігатимуть свою свіжість щонайменше два місяці, зимові ж можуть зберігатися значно довше — до семи місяців.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ
Фото автора

Бершадська територіальна громада

Сонячна осіння зустріч

Творчий вечір Ніни Метельської «Із сонцем в душі» відбувся у світлиці Вінницького обласного центру народної творчості в рамках мистецького проєкту «Працівники культури – особливі».

Ніна Іванівна Метельська – директорка та керівниця народного аматорського фольклорного театру «Господині» Красненківського сільського будинку культури Іллінецької міської ради. Поетеса, сценаристка і режисерка клубних масових заходів.

Народилась 11 вересня 1969 р. в селі Красненке, де й нині живе та працює. Очолила сільський будинок культури ще 20-річною дівчиною і, маючи від природи сонячну душу та неабиякі творчі здібності до поетичного слова, до пісні й декламування, ще навіть без режисерської освіти (яку згодом здобула в Тульчинському училищі культури) створила у

онлайн-фестивалю культури «Чорне море – Карпати»...

Також з ініціативи Ніни Іванівни на базі Красненківського СБК було проведено три регіональних фестивалі хліба «Моя земля із хлібом вічна». Вона об'єднала навколо себе односельців, які ще зі шкільних років майже всі є учасниками творчих колективів та масових заходів будинку культури. З її ініціативи в селі створений – і вже удостоєний звання зразкового аматорського – дитячий фольклорно-етнографічний колектив «Самоцвіти».

Заходи, які організовує Ніна Метельська – неповторні, на концертах у Красненському зал завжди переповнений, бо глядачі з'їжджаються з ближніх сіл та з Іллінців. А останнім часом, в умовах воєнного стану, невтомна Ніна Метельська оприлюднює в соціальних мережах прекрасні відеосюжети з театралізованими обрядами свят осінньо-зимового і весняно-літнього релігійного календаря, які створює за участі обох своїх колективів.

Взяли участь у творчому вечорі та привітали пані Ніну, зокрема, очільниця обласного управління культури і мистецтв Ольга Дернова, директорка обласного центру народ-

ної творчості Тетяна Цвігун, знаний працівник культури Іллінецьчини Микола Романов, громадська діячка Людмила Станіславенко, поетеса Жанна Дмитренко...

«Дві з половиною години пролетіли, мов одна мить. Сповнена материнськими переживаннями та високими патріотичними мотивами поезія і проза у виконанні авторки відізналися глибокими почуттями у глядачів. Усі шанувальники творчості Ніни Метельської: ті, що виступали з вітальними словами і які просто були глядачами, – відкрили для себе ще багато прекрасних граней яскравої талановитої особистості, якою є Ніна Іванівна. Пишаємось, що у нас є такі працівники культури!» – зазначили колеги на сторінці ОЦНТ.

1990 р. фольклорний театр «Господині». Разом з учасниками колективу стала відроджувати обряди і традиції рідного краю, створюючи прекрасні театралізовані дійства.

У 2012 р. за активну творчу діяльність та високу виконавську майстерність фольклорному театру «Господині» було присвоєно звання народного аматорського колективу. Його знають не тільки в районі та області. Театр «Господині» є триразовим лауреатом Всеукраїнського фестивалю-конкурсу фольклорних колективів на приз Гната Танцюри, переможцем II Всеукраїнського фестивалю-конкурсу ім. В. Верховинця (м. Ворзель), Міжнародного українсько-польського

«Сугаківське перевесло» знову єднало друзів

За вікном осінь дихає прохолодою, рясно дощить і вітрогонить, а у переддень Дня українського козацтва, Дня захисників та захисниць України, Покрови Пресвятої Богородиці у будинку культури села Сугаки знову зустріч. Тут зібралися представники літературно-мистецького об'єднання з Чернівецької, Могилів-Подільської, Вендичанської та Яришівської громад.

Мистецький проєкт «Сугаківське перевесло» започатковано влітку 2017 року і відтоді влітає в себе все нові й нові імена з місцевих творчих колективів сусідських громад. На перший фестиваль з'їхали учасники з усієї України. Театралізоване дійство тривало шість годин поспіль, і навіть того часу було недостатньо. Велике захоплення у присутніх викликав виступ учасників духового оркестру під керівництвом славнозвісного Михайла Пустовіта.

Теперішня наша зустріч була благодіною, ми збирали кошти на потреби військових! За традицією, творче зібрання розпочалося з вітального слова організатора дійства, директора місцевого будинку культури Василя Бирлинського. Усі присутні хвилиною мовчання вшанували пам'ять загиблих Воїнів-захисників, справжніх синів України, які віддали життя за незалежність та територіальну цілісність нашої держави.

Спершу надали слово учасникам, які вперше приїхали на зустріч однодумців. Неповторно звучала українська пісня з уст співочої родини, народного сімейного музичного колективу Колесників із села Кремінне Яришівської громади. Голова родини Іван Колесник, дружина Юлія, донька Іванна та онуки Артем та Марічка своїм пісенним талантом змогли захопити увагу присутніх. Потім ми насолоджувались багатогранністю таланту Олександра Мельника з села Сліди, який у своєму мистецькому

наробку має і поетичні збірки, і прозові шедеври.

Літературно-мистецьке об'єднання «Мурафські обрії», яким вміло керує неповторна поетеса Валентина Мількевич, збирало справжнє сузір'я поетичних постатей Чернівецьчини. Дивували словом Валентина Мількевич, Євгенія Котига, Галина Мазур, Тетяна Тоцька. Магія поетичного таланту витала всюди. Поетки майстерно торкалися струн душі гостей зустрічі, запалювали усмішки на обличчях, гучні аплодисменти були нагородою за красу поетичного слова.

Чудові ліричні мотиви осені, вічного кохання, воєнного сьогодення віддзеркалювались у серцях глядачів теплою почуттів. Іван Крижанівський, поет, пісняр, автор

музики, виконавець власних пісень, разом із своєю донечкою-красунечкою Софією дивував товариство запальною українською піснею та розчулив усіх присутніх неперевершеним лірично-поетичним словом. Надія Петровська, поетеса, вчителька англійської мови ОЗ «Вендичанський ліцей», подарувала «Сугаківському перевеслу» поетичний альманах «Осінні мотиви» і зачитала свої поезії з цієї збірки, які не залишили байдужими, викликали почуття вдячності нашим Воїнам-захисникам.

Вірші Лариси Василенко, поетеси з міста Харків, яка зараз проживає у селищі Вендичани, сповнені життєдайною силою, любов'ю до життя, справжнім жіночим щастям, релаксом опалили в серцях присутніх.

Таміла Панасюк, хранителька культурно-історичних цінностей Могилів-Подільського краєзнавчого музею, дивувала своїми поетичними смаколикками. Її вірші, наповнені теплом родинного вогнища, любов'ю до рідної землі, щирою материнською любов'ю та вдячністю нашим захисникам, неповторністю краси української природи, розчулили присутніх на зустрічі.

Поет Володимир Кравець, керівник літературно-мистецького об'єднання «Русалка Дністровая», метр поетичного слова, демонстрував свій талант та надзвичайну чоловічу харизму, читаючи поезії, які торкалися серцець присутніх магичним вогнем любові. Прикрасив зустріч чарівний ансамбль «Злагода» з БК села Сугаки із своїм незмінним керівником Василем Бирлинським. Пісня лилася чарівним нектаром із серця до серця. Неповторна Лідія Дідик, поетеса, ав-

торка та виконавиця своїх власних пісень-шедеврів із села Сугаки, заворожила усіх неповторними переливами голосу та майстерністю виконання української сучасної пісні, вражала своїм поетичним талантом.

Браво всім учасникам! Браво організатору зустрічі, Василю Бирлинському! Браво звукооператору Віталію Кифоруку, який прикрасив виступи учасників мелодійними музичними етюдами. Зустріч закінчилася, а найкращі почуття любові до неньки України, до життя, до матері, жінки-берегині, шана Героям-захисникам, закарбовані у серці назавжди! Дякуємо, низенько вклоняємося нашим воїнам ЗСУ за можливість проведення такого літературно-мистецького об'єднання! До нових зустрічей у творчому колі «Сугаківського перевесла!» Разом до Перемоги!

Надія ПЕТРОВСЬКА

Поїхали, кохана, в осінь...

Долі людські, мов листя з осіннього дерева: котрийсь листочок тулиться до землі долілиць, котрийсь горілиць. І ніхто не відає, що записано в книзі життя кожному...

Там вийшла заміж, працювала завідуючою міським пляжем. Була активною у громадському житті. Її поважали в місті і керівники, і рядові городяни. Не забувають і тепер. Телефонують часто, посилки надсилають. То продуктами підсоблять, то одягом.

Отримуючи їх у Гонорівському відділенні Нової пошти, Раїса Віталіївна завжди змахає непрохану сльозу, наче знову перед очима ті страшні спогади про перші дні окупації Маріуполя, які їй довелося пережити: всюди на вулицях

кулеметні черги, вибухи, життя без світла, газу, їжі і води, паніка, страх...

Завершальним акордом у місті, яке стало вже рідним, була смерть чоловіка. Він помер на вулиці, йдучи з Раїсою поряд, а на їхніх очах від влучення ракети руйнувалася, сповзала чорним згарищем дев'ятипверхівка, в якій мешкала його донька з онуками...

Поховала чоловіка, посиділа ще тиждень у бомбосховищі і твердо вирішила повертатися у Гонорівку. Тяжкі то були мандри, та вже коли вийшла із потяга на знайомій із дитинства залізничній станції Вапнярка, ладна була розцілувати кожного стрічного.

Приїхала на рідну вулицю, у давно не обжиту хату, та неподалік - старша сестра Валентина із сім'єю, дехто із колишніх сусідів залишився.

Оптимістка Рая першою заговорить, кожного підбадьорить. Скажімо, до ремонту водогону, який здійснено в цьому році за сприяння Ямпільської міської ради, на їхній житловий масив біля стадіону, вода надходила нерегу-

лярно. Інші бідкаються, як же городчик полити, чим корівку напоїти, як літній душ поповнити? А Раїса Віталіївна їм у відповідь із добродушною усмішкою: «Не бачили ви смаленого вовка. Хіба ж це біда?»

Після всього пережитого у Маріуполі ця жінка стала просто не помічати повсякденних дрібниць, котрі для інших, мов пеньки на життєвому полі.

Запримітив цю рису у Раїному характері і Віктор, який, овдовівши, став все частіше озиратися на Раїсину хату, на подвір'я - чи не вийде бува...

І не помилюся у своєму виборі. Ось невдовзі уже два роки, як вони

дружно господарюють, живуть відкритим домом. І ніколи не сказали одне одному ні принизливого, ні образливого слова.

Вони не називають одне одного «Сонечком», як це зазвичай буває на людях у зазізвичайних шлюбах, але розуміють все з першого погляду і завжди готові підставити плече підтримки і рідним, і сусідам.

Доброчлива Раїса знайшла порозуміння з його дітьми - один із синів Віктора Олександр нині на передових рубежах захисту України, а донька Світлана нещодавно приїжджала у гості.

І Раїсині син та донька визнають Віктора Онуфрійовича главою всього їхнього сімейства. Нещодавно у Віктора Кінзерського - майстра на всі руки, тракториста, водія, газоелектрозварника, шанованої у селі людини був день народження.

Стільки людей прийшло привітати його, простого сільсько-

го трудівника, що позаздрив би будь-який відставний керівник.

Радо привітала чоловікових гостей Раїса Віталіївна, була вправною господинею впродовж цього свята, а коли гості розійшлися, сповнені позитиву щирого спілкування, Віктор, ще молодцюватий на свої сімдесят з хвостиком, відкрив перед нею, мов перед княгинею, дверці їхніх вже випробуваних дорогами «Жигулів» і усміхнувся: «Поїхали, кохана, в осінь!»

Вони по-своєму щасливі. Бо змогли обоє збагнути, що життя - це тільки мить між минулим і майбутнім, тільки день, який вже ніколи не повернеться...

Редакція приєднується до всіх вітань на адресу Віктора Онуфрійовича і як щирим шанувальником місцевих видань дарує цій друж-

Вони зростали в одному селі, в робітничих сім'ях, для яких головним будильником був заводський гудок, а Гонорівський цукро- завод, який нині вже більше у спогадах, рідним домом. Тому й вирости Віктор і Рая справжніми патріотами рідного села, Вінниччини, України. У молодості вони якось не встигли придивитися одне до одного. За Віктором зазирали сільські дівчата - ставний, чорнявий, товариський, за Раєю - сусідські хлопці: русява, балакуча, дотепна.

«Час рікою пливе», як співаєть- ся у відомій пісні, - першим одружився Віктор, згодом і Рая вийшла заміж. Створили сім'ї, обжилися наче, дітки народилися, та життя не склалося.

Віктор одружився вдруге на жінці із сусіднього села. Рая вийшла у Маріуполь до знайомих.

ній родині передплату на нашу газету в рамках акції: «Вінниччину» - сім'ї захисника».

Раїса НИКОНОВА
Фото Тетяни ОПАРАСТЮК
Ямпільська громада

Про подарунки, які гріють не тільки душу

Подарунки бувають різні. Є подарунки стандартні: цукерки чи шоколадка, чай чи кава, вино чи шампанське - вони підходять практично усім.

Є подарунки із серії «ну так»: статуетки, брелочки, магнітики, свічки, сервізи - вони порадуять лише затятих колекціонерів.

А бувають подарунки від душі - це коли тобі дарують щось таке, що призначене лише для тебе однієї. А якщо це ще й сюрприз - то емоції просто зашкалюють!

Оскільки наша близька родина збирається у повному складі лише на Різдво, то основний обмін подарунками відбувається саме тоді. Того разу я отримала багато класних подарунків, але усіх перевершила моя мама.

Ще з самого малечку я була великою замерзлюхою. Мамі ніколи не доводилося нагадувати одягнути шапку - я натягувала її на самі вуха уже в кінці вересня і знімала якраз перед Пасхою (і то не завжди). Мої холодні руки посеред липня нікого уже не дивували, а навпаки: дарували прохолоду гарячим чолам наших домашців. На походеньки до клубу в холодну пору року я ніколи не одягала екстремальне міні з кап-

роновими колготами - ні-і-і, на моїх ногах були джинси, під якими мене ніжно гріли теплі рейтузи, у які була надійно заправлена довга майка, а поверх неї ще два светрики. Може, я була не дуже модною та гламурною, але однозначно здоровою.

Тому мамі ніколи не доводилося довго ламати голову, що ж мені подарувати: це могли бути теплі шкарпетки, домашні пантофлі рукавиці і шарфи. Але того року вона перевершила саму себе.

Блукаючи магазинами в пошуках «того самого» подарунка, мама побачила якусь цікавинку. Нею виявилось електричне простирадло. Розпитавши продавця про правила експлуатації, вона не без сумнівів придбала цей оригінальний девайс. Зустрівши по дорозі свою знайому, мама не могла не похвалитися покупкою. Жінка оглянула його і дала свою експертну оцінку:

- Хороша річ! У мене на такому свекруха згоріла.

І пішла. Мама стояла ні в сих ні в тих. Ще раз прочитала інструкцію. Обмацала. Обдивилася.

І вирішила, що доньку, якій у дитинстві травили воші керосином (бо параніксу чи лавіналу тоді ще не було), не злякає тепер ніщо.

Я подарунку зраділа. На новій квартирі були старі вікна, через які нещадно тікало тепло, щедро оплачене нами у квитанціях ЖЕКу. Тому, зойно приїхавши у Вінницю, я, згідно з інструкцією, застелила спочатку свій подарунок, поверх нього - простирадло, увімкнула його, прикрила все це ковдрою і почала готуватися до сну. Здійснивши усі необхідні гігієнічні процедури, я пірнула під ковдру.

Це було щось неймовірне! Уявіть, ніби ви, потрапивши під холодний осінній дощ, змерзнувши і вимокнувши вщент, прийшли додому і занурилися у гарячу ванну. Уявили? Ось так і я - лежала під ковдрою і муркотіла від задоволення.

Чоловік мого захвату не розділив. Він сказав, що ну його в баню, це все-таки електрика, дрови і т.д., і т.п., він на цьому простирадлі спати не буде, і я маю обирати - чоловік чи простирадло.

Ось так. Безкомпромисно. Я довго не думала. Ви ж розумієте, вибір був очевидний.

Простирадло не хропе, не світить телефоном до півночі і не забирає ковдру під ранок... Саня пішов у вітальню.

Всю ніч йому не спалося - він усе бігав до моїх дверей і переві-

ряв, чи не тягне там димком і чи не пахне смаженим.

Побачивши живу і здорову, а головне - задоволену дружину, він змінив гнів на милість і впустив це диво техніки у наше життя. Тепер він власноруч умивав його, чекаючи мене з роботи.

Ось так маленьке диво техніки допомогло мені пережити великі холоди.

Чого я ото ні з того ні з сього

згадала про Різдво і подарунки? Бо, добираючись сьогодні з роботи під холодним вітром і дрібним дощем, я мріяла лише про чашку теплого чаю і про мій захований в глибинах шафи найкращий подарунок.

Ну подумаєш - жовтень, головне, щоб ноги були в теплі, а голова - на плечах.

Катерина КОПИЧИНСЬКА

Директорку Тиврівської лікарні суд залишив під домашнім арештом

Директорці Тиврівської лікарні, яку викрили на отриманні коштів для впливу на МСЕК і призначенні групи інвалідності, визначено запобіжний захід. За клопотанням прокуратури жінка перебуватиме під цілодобовим домашнім арештом.

Про це повідомляє Вінницький міський суд.

На судовому засіданні встановили, що директорка, також працює невропатологом і була членкинею МСЕК. Потерпіла звернулася до неї за консультацією щодо оформлення першої групи інвалідності.

«Ознайомившись із усіма документами, підозрювана повідомила, що на підставі наданих докумен-

тів неможливо отримати першу групу інвалідності, але вона може повпливати на рішення МСЕК за грошову винагороду у сумі 3 300 доларів», — йдеться у матеріалі суду.

Надалі відбулось ще декілька зустрічей підозрюваної із потерпілою. Під час однієї з них директорка лікарні отримала означену суму, а матері потерпілої призначили першу групу... Наразі посадовиці повідомлено про підозру за ч. 2 ст. 369-2 КК України.

За результатами судового розгляду, суд задовольнив клопотання сторони обвинувачення та застосував до підозрюваної запобіжний захід у вигляді ніч-

тв домашнього арешту строком на 60 діб. Слідчі дії тривають.

Довідково:

ч. 2 ст. 369-2 КК України (Прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди для себе чи третьої особи за вплив на прийняття рішення особою, уповноваженою на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, або пропозиція чи обіцянка здійснити вплив за надання такої вигоди (караються штрафом від двох тисяч до п'яти тисяч п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк від двох до п'яти років).

Пограбували фермера під час продажу насіння соняшнику

Суд обрав фігуранту запобіжний захід — тримання під вартою. Тепер зловмисник ризикує провести за ґратами до 10 років. Про це повідомляє ГУНП у Вінницькій області.

Виявилось, що 18-річний житель Вінниці виступав посередником між покупцем і продавцем. Зустріч фермером організував у Гнівані. Під час зважування товару та остаточних підрахунків «посередник» поведив себе так, що обидва клієнти вважали його представником інтересів один одного.

Перебуваючи в салоні авто 40-річного потерпілого, як тільки зловмисник отримав 860 000 грн за 48 тонн соняшнику для нібито передачі, то одразу почав тікати й зник у лісосмузі. Поки чоловіки усвідомили що відбувається, наздогнати його вже не вдалось, тому звернулись по допомогу в поліцію.

Протягом доби правоохоронці розшукали та затримали фігуранта у Вінниці. Під час обшуку у нього частково вилучили грошові кошти, мобільний телефон та банківські картки.

Слідчі повідомили затриманому про підозру за ч. 4 ст. 186 КК України (Грабiж).

«Квиток» за кордон — 90 тисяч гривень

За процесуального керівництва Могилів-Подільської окружної прокуратури повідомлено про підозру вінничанину в організації незаконного переправлення осіб через державний кордон України, сприянні його вчиненню вказівками, наданні засобів та усуненні перешкод, вчинене за попередньою змовою групою осіб, щодо кількох осіб, з корисливих мотивів (ч. 3 ст. 332 КК України).

Підозрюється, що 34-річний чоловік, діючи умисно, з метою особистого незаконного збагачення, за попередньою змовою групою осіб, організував незаконне переправлення військовозобов'язаного через державний кордон України до Республіки Молдова.

«Квиток» за кордон коштував 90 тис. грн.

Чоловік був обізнаний про способи та порядок здійснення охорони державного кордону прикордонниками України та Республіки Молдова, місця дислокації мобільних підрозділів та розташування їх нарядів.

Він детально проконсультував призовника щодо порядку незаконного виїзду з України. Потім фігурант організував доставлення його до одного з прикордонних населених пунктів. Там військовозобов'язаний мав намір незаконно, поза визначеними пунктами пропуску державного кордону, переправитись на територію Республіки Молдова.

Затримали чоловіків під час руху в напрямку державного кордону.

Наразі судом до підозрюваного застосовано запобіжний захід у вигляді домашнього арешту. Прокуратура не погодилась із зазначеним

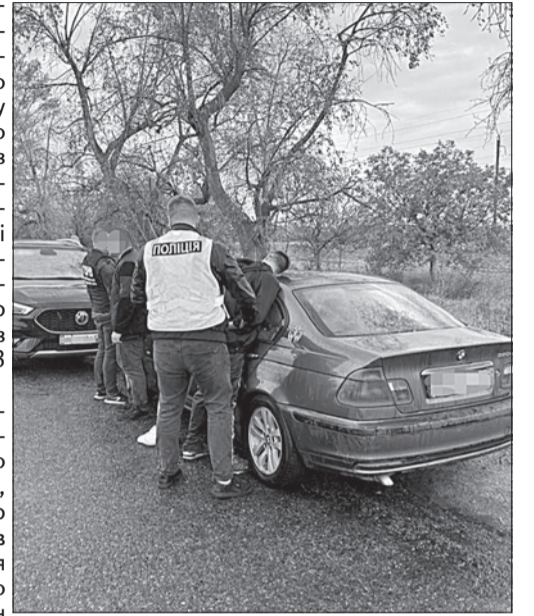
запобіжним заходом та подала апеляційну скаргу на ухвалу суду.

За вказаний злочин передбачено покарання до 9 років позбавлення волі з трирічним позбавленням права обіймати певні посади чи займатись певною діяльністю та конфіскацією майна.

Досудове розслідування здійснюється слідчим відділенням Могилів-Подільського РВП ГУНП у Вінницькій області, оперативний супровід здійснювали прикордонники Могилів-Подільського прикордонного загону.

Примітка: відповідно до ст. 62 Конституції України особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вина не буде доведена в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Богдан ЦВІГУН,
прокурор Могилів-Подільської окружної прокуратури

ОГОЛОШЕННЯ

01 листопада 2024 року о 10 год. 00 хв. в приміщенні Вінницької обласної спілки споживчих товариств, за адресою: м.Вінниця, вул. Визволення, 8, відбудеться аукціон з продажу такого майна:

- нежитлової будівлі магазину, загальною площею 95,7 кв.м за адресою: Вінницька область, Вінницький р-н, с. Ріжок, вул. Соборна, буд.14А. Будівля 1966 року введення в експлуатацію належить Літинському РСТ. Стартова ціна продажу 48017,00 грн. без ПДВ. Крок аукціонних торгів 1% від стартової ціни. Гарантійний внесок 10% від стартової ціни, перераховується на р/р UA49305299000026000026100761, ВФ ПАТ "Приватбанк", код ЄДРПОУ 01742726 Літинське РСТ.

- 1/50 частин комплексу будівель та споруд, загальною площею 104,05 кв.м, за адресою: Вінницька обл., Гайсинський р-н, м. Гайсин, вул. Заводська, буд. 105а. Будівля 1984 року введення в експлуатацію, належить СТ «Поділля». Стартова ціна продажу 163237,00 грн. без ПДВ. Крок аукціонних торгів 1% від стартової ціни. Гарантійний внесок 10% від стартової ціни, перераховується на р/р UA95302076000000260073673013 в АТ «Ощадбанк», код ЄДРПОУ 32215540, СТ «Поділля».

- нежитлової будівлі літ. «А-1», Артезіанської свердловини №1, водонапірної башні №2, колодязя №3 загальною площею 10,4кв.м, за адресою: Вінницька область, Гайсинський р-н, смт Теплик, вул. І.Франка, буд.35-з. Будівля 1960 року введення в експлуатацію, належить Теплицькій райспоживспілці. Стартова ціна продажу 315106,79 грн. без ПДВ. Крок аукціонних торгів 1% від стартової ціни, перераховується на р/р UA03305299000026001006106557 в АТ КБ «Приватбанк», код ЄДРПОУ 01741951, Теплицька райспоживспілка.

- нежитлової будівлі ковбасного цеху з підвалом літ. «А», підвал «А/під», «а/під», навіси «а», «а1», «а2», вхід в підвал «а3», сходи №1 та №2, загальною площею 743,4 кв.м, за адресою: Вінницька область, Гайсинський р-н, смт Теплик, вул. І.Франка, буд.35-Б. Будівля 1988 року введення в експлуатацію, належить Теплицькій райспоживспілці. Стартова ціна продажу 1197523,79 грн без ПДВ. Крок аукціонних торгів 1% від стартової ціни. Гарантійний внесок 10% від стартової ціни, перераховується на р/р UA03305299000026001006106557 в АТ КБ «Приватбанк», код ЄДРПОУ 01741951, Теплицька райспоживспілка.

Реєстраційний внесок в розмірі 170,00 грн. перераховується на р/р UA703020760000026001300310411 в АТ "Ощадбанк", код ЄДРПОУ 01740911, Вінницька облспоживспілка.

Останній день реєстрації учасників аукціону 29.10.2024 року. За довідками звертатись за тел.(0432) 67-08-11.

В м. Вінниця, по вул. Захисників Неба, був втрачений військово-обліковий документ на ім'я гр. Замурія Юрія Андрійовича. Прохання повернути за винагороду. Конт. тел. 097-72-22-882.

Повідомлення про намір отримати дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами

Повне та скорочене найменування суб'єкта господарювання: АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «УКРАЇНСЬКА ЗАЛІЗНИЦЯ» (АТ «УКРЗАЛІЗНИЦЯ»)

Ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 40075815

Місцезнаходження суб'єкта господарювання, контактний номер телефону, адреса електронної пошти суб'єкта господарювання: Україна, 03150, м. Київ, вул. Єжи Гедройця, буд. 5, тел. +38 063 503 40 83, e-mail: shevchuk_n_p_bmeskd@sw.uz.gov.ua

Місцезнаходження об'єкта/промислового майданчика: Майданчик котельні АТ «УКРЗАЛІЗНИЦЯ» знаходиться за адресою: 22100, Вінницька обл., Хмельницький р-н, м. Козятин, вул. Привокзальна, буд. 28.

Мета отримання дозволу на викиди: отримання дозволу на викиди для існуючого об'єкта.

Відомості про наявність висновку з оцінки впливу на довкілля, в якому визначено допустимість провадження планованої діяльності, яка згідно з вимогами Закону України "Про оцінку впливу на довкілля" підлягає оцінці впливу на довкілля:

Відповідно до Закону України «Про оцінку впливу на довкілля» № 2059 від 23.05.2017 р. діяльність майданчика котельні АТ «УКРЗАЛІЗНИЦЯ» не відноситься до видів планованої діяльності та об'єктів, які підлягають оцінці впливу на довкілля.

Загальний опис об'єкта (опис виробництва та технологічного устаткування):

Котельня, розташована в місті Козятин по вул. Привокзальна, буд. 28, здійснює виробництво теплової енергії для опалення будівель та приміщень вокзального комплексу залізничної станції Козятин.

Джерелами забруднення на підприємстві є: водогрійні котли марки RIELLO RTQ-1250 потужністю 1,6 МВт кожний, які працюють на природному газі.

Відомості щодо видів та обсягів викидів:

На території майданчика наявне 1 організоване джерело викидів забруднюючих речовин в атмосферне повітря, неорганізовані джерела викидів відсутні.

Від джерел підприємства в атмосферне повітря надходять такі забруднюючі речовини (т/рік): оксиди азоту (оксид та діоксид азоту) в перерахунку на діоксид азоту (0,143897), азоту (1) оксид [N2O]

(0,000160), оксид вуглецю (0,399713), вуглецю діоксид (89,777157), метан (0,001599). Валовий викид забруднюючих речовин від усіх джерел підприємства становить 90,322526 т/рік.

Заходи щодо впровадження найкращих існуючих технологій виробництва, що виконані або/та які потребують виконання.

Дане підприємство за ступенем впливу на забруднення атмосферного повітря належить до третьої групи об'єктів, виробництва та технологічне устаткування, на яких повинні впроваджуватися найкращі доступні технології та методи керування, на об'єкті відсутні.

Перелік заходів щодо скорочення викидів, що виконані або/та які потребують виконання.

Заходи щодо скорочення викидів забруднюючих речовин в атмосферне повітря — не передбачені.

Дотримання виконання природоохоронних заходів щодо скорочення викидів.

Природоохоронні заходи щодо скорочення викидів забруднюючих речовин в атмосферне повітря — не передбачені.

Відповідність пропозицій щодо дозволених обсягів викидів законодавству:

Для джерел викидів та забруднюючих речовин, які підлягають нормуванню, встановлюються нормативи викидів забруднюючих речовин відповідно до наказу Мінприроди №309 від 27.06.2006 «Про затвердження нормативів гранично допустимих викидів забруднюючих речовин із стаціонарних джерел».

Для джерел викидів для речовин, на які не встановлені нормативи гранично допустимих викидів відповідно до цього наказу, встановлюються величини масової витрати в г/с.

Пропозиції щодо дозволених обсягів викидів відповідають чинному законодавству.

Адреса обласної, Київської, Севастопольської міської держадміністрації, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим з питань охорони навколишнього природного середовища, до якої можуть надсилатися зауваження та пропозиції громадськості щодо дозволу на викиди: Вінницька обласна військова адміністрація, що знаходиться за адресою: 21050, Вінницька обл., м. Вінниця, вул. Соборна, 70, тел.: 0-800-216-433, ел. пошта: oda@vin.gov.ua.

Строки подання зауважень та пропозицій: Зауваження та пропозиції громадськості щодо дозволу на викиди приймаються протягом 30 календарних днів з дати опублікування інформації в газеті.

До відома громадян, керівників проектних, будівельних, аграрних, промислових, транспортних підприємств і організацій та всіх інших власників та користувачів земельних ділянок та лісового фонду, а також відповідальних осіб органів місцевого самоврядування та органів державної виконавчої влади

Товариство з обмеженою відповідальністю «Оператор газотранспортної системи України» повідомляє, що на території всіх областей України знаходяться об'єкти газотранспортної системи, які експлуатуються ТОВ «Оператор газотранспортної системи України» (03065, м. Київ, проспект Гузара Любомира, будинок 44. Тел.: +38 (044)239 78 70; e-mail: info@tsoua.com).

Безперервна та безпечна робота об'єктів газотранспортної системи має надзвичайно важливе значення для економіки і обороноздатності України та для нормальної життєдіяльності абсолютно всіх громадян та підприємств держави. Крім того, об'єкти газотранспортної системи несуть потенційну небезпеку для життя та здоров'я людей, а також майна громадян, підприємств та організацій. Враховуючи вищевказане, для забезпечення безпечної експлуатації, вздовж об'єктів магістральних газопроводів встановлена охоронна зона - територія, обмежена умовними лініями уздовж наземних, надземних і підземних трубопроводів та їх споруд по обидва боки від крайніх елементів конструкції магістральних трубопроводів та по периметру наземних споруд на визначеній відстані, на якій обмежується провадження господарської та іншої діяльності.

Інформація про межі охоронних зон об'єктів газотранспортної системи України доступна для ознайомлення на Публічній Кадастровій карті України у вкладенні «Енергетика». Схеми розташування об'єктів магістральних газопроводів та їх охоронних зон, в розрізі областей, розміщено на сторінці «Розташування газопроводів територією України» офіційного сайту ТОВ «Оператор газотранспортної системи України» (зазначена інформація недоступна під час дії воєнного стану).

Правовий режим земель охоронних зон об'єктів магістральних газопроводів визначено Законом України «Про правовий режим земель охоронних зон об'єктів магістральних трубопроводів» та Правилами охорони магістральних трубопроводів, чинна редакція яких наведена на офіційному сайті Верховної Ради України.

Законом України «Про правовий режим земель охоронних зон об'єктів магістральних трубопроводів» та «Правилами охорони магістральних трубопроводів» вздовж об'єктів магістральних газопроводів встановлено такі розміри охоронних зон:

Клас газопроводу	Газопроводи I класу						Газопроводи II класу	
	До 300 включно	Від 300 до 600 включно	Від 600 до 800 включно	Від 800 до 1000 включно	Від 1000 до 1200 включно	Від 1200 до 1400 включно	До 300 включно	Понад 300
Розмір охоронної зони по обидві сторони від крайніх елементів конструкції	100	150	200	250	300	350	75	125
Розмір охоронної зони від огорожі компресорної станції (метрів)	500			700			500	
Розмір охоронної зони від огорожі газорозподільної станції (метрів)	150	175	200	250	300	350	100	125

Відповідно до частини першої статті 14 Закону України «Про правовий режим земель охоронних зон об'єктів магістральних трубопроводів» земельні ділянки, розташовані в охоронних зонах об'єктів магістральних трубопроводів, не вилучаються у їх власників або користувачів, а використовуються з обмеженнями, встановленими цим Законом та іншими нормативно-правовими актами.

Статтею 19 Закону України «Про правовий режим земель охоронних зон об'єктів магістральних трубопроводів» визначено, що будівельні, ремонтні, земляні, геологорозвідувальні, бурові, вибухові, гірничі та днопоглиблювальні роботи на земельних ділянках, розташованих в охоронних зонах, у місцях, де магістральні трубопроводи проходять через водні об'єкти, болота, торфорозробки та місця видобутку корисних копалин, а також всі інші роботи, пов'язані з розробкою ґрунту на глибину більше 30 сантиметрів на таких земельних ділянках, проводяться лише на підставі письмового погодження з підприємствами магістральних трубопроводів.

Частину першою статті 22 Закону України «Про правовий режим земель охоронних зон об'єктів магістральних трубопроводів» визначено, що власники та користувачі земельних ділянок при здійсненні ними господарської та іншої діяльності на землях охоронних зон об'єктів магістральних трубопроводів зобов'язані дотримуватися особливого режиму господарської діяльності та обмежень, які поділяються на загальні обмеження, що діють в охоронних зонах об'єктів магістральних трубопроводів незалежно від внутрішніх зон безпеки, та особливі обмеження, що встановлюються в охоронних зонах об'єктів магістральних трубопроводів залежно від категорії зони безпеки.

До загальних обмежень, що діють в охоронних зонах об'єктів магістральних трубопроводів незалежно від внутрішніх зон безпеки, належить заборона:

- пошкоджувати та розбирати об'єкти магістральних трубопроводів;
- розбирати та руйнувати водопропускні, берегоукріплювальні, земляні, протиерозійні, протипожежні та інші споруди, що захищають об'єкти магістральних трубопроводів від руйнування, а також прилегли території від аварійного витікання продукту, що транспортується магістральним трубопроводом;
- перемішувати, руйнувати та пошкоджувати в будь-який спосіб знаки закріплення магістральних трубопроводів на місцевості, пошкоджувати або руйнувати лінійну частину цих трубопроводів, засоби електромеханічного захисту від корозії, запірну арматуру, засоби технологічного зв'язку і лінійної телемеханіки, інші складові магістральних трубопроводів;
- кидати у водні об'єкти якорі, проходити із закинутими якорями, ланцюгами, лотами, волокушами і трапами;
- проникати на об'єкти магістральних трубопроводів, відчиняти люки, хвіртки і двері підсилюючих пунктів кабельного зв'язку, що не обслуговуються, огорож вузлів лінійної арматури, станцій катодного і дренажного захисту, лінійних і оглядових колодязів та інших лінійних споруд, відкривати і закривати запірну арматуру, вимикати і вмикати засоби зв'язку, енергозабезпечення, автоматики і телемеханіки магістральних трубопроводів;
- перешкоджати проїзду аварійної та спеціальної техніки підприємств магістральних трубопроводів.

До особливих обмежень, що діють у межах охоронних зон об'єктів магістральних газопроводів, етиленопроводів, належить заборона:

- будувати житлові будинки, виробничі чи інші будівлі та споруди, громадські будівлі, за винятком розміщення електрогенеруючих установок та пов'язаних з ними газових та електричних мереж, вузлів обліку, іншого пов'язаного обладнання за рішенням Кабінету Міністрів України та/або рішенням суб'єкта управління об'єктами державної власності, що використовуються у процесі провадження діяльності з транспортування природного газу;
- розміщувати автозаправні та автогазозаправні станції і склади пально-мастильних матеріалів;
- будувати гаражі та автостоянки, дачні і садові будинки та господарські споруди;
- будувати автомобільні дороги та залізничні колії, що проходять паралельно до магістрального газопроводу, крім випадків спорудження відомчих технологічних доріг підприємств магістральних газопроводів;
- влаштовувати звалища, виливати розчини кислот, солей та лугів, а також інших речовин, що спричиняють корозію;
- розміщувати спортивні майданчики (крім спортивних майданчиків (полів) та фізкультурно-оздоровчих споруд для занять спортом на відкритому повітрі, які мають ґрунтово-трав'яне покриття та не передбачають побудови капітальних будівель і зон для глядачів), стадіони, ринки, зупинки громадського транспорту, організувати заходи, пов'язані з масовим скупченням людей;
- будувати огорожі для відокремлення земельних ділянок приватної власності, лісових ділянок, садів, виноградників тощо;
- зберігати сіно та солому, розбивати польові стани і табори для худоби, розміщувати пересувні та стаціонарні пасіки;
- висаджувати багаторічні насадження;
- облаштовувати цвинтарі, скотомогильники;
- переробляти (руйнувати) під'їзні шляхи та відомчі технологічні дороги до магістральних газопроводів;
- розводити вогонь і розміщувати відкриті або закриті джерела вогню.

Слід пам'ятати, що за порушення законодавства України про правовий режим земель охоронних зон об'єктів магістральних трубопроводів передбачена цивільно-правова, адміністративна або кримінальна відповідальність.

У разі виникнення будь-яких питань щодо забезпечення безпечної експлуатації об'єктів газотранспортної системи України, отримання погодження на виконання робіт в межах охоронних зон об'єктів магістральних газопроводів та уточнення меж охоронних зон на місцевості, просимо вас звертатись до структурних підрозділів ТОВ «Оператор газотранспортної системи України» у вашому регіоні.

ТОВ «Оператор газотранспортної системи України» закликає вас не наражати себе та оточуючих на небезпеку та дотримуватись діючого законодавства України про правовий режим земель охоронних зон об'єктів магістральних трубопроводів.

Контактні дані структурних підрозділів ТОВ «Оператор газотранспортної системи України» у вашому регіоні:

№ п/п	Найменування структурного підрозділу	Контактні дані	Регіон обслуговування
1.	Подільське лінійне виробниче управління магістральних газопроводів	Житомирська обл., м. Бердичів, вул. Білопільська, 100; тел.: (041) 243-42-51, (041) 243-42-53	Вінницька область, Житомирська область, Київська область, Кіровоградська область, Тернопільська область, Хмельницька область, Черкаська область

2.17. Повідомлення про намір отримати дозвіл на викиди

1. Повне найменування суб'єкта господарювання: КОМУНАЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО ВІННИЦЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ «ВІННИЦЬКА МІСЬКА ТЕПЛОЕНЕРГЕТИКА»

Скорочене найменування суб'єкта господарювання: КП ВМР «ВМТЕ»

2. Ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 33126849

3. Місцезнаходження суб'єкта господарювання, контактний номер телефону, адреса електронної пошти суб'єкта господарювання: 21021, Вінницька обл., Вінницький р-н, місто Вінниця, вул. 600-річчя, будинок 13, Білик Максим Сергійович, (043)255-16-55, office@vmte.vn.ua

4. Місцезнаходження об'єкта/промислового майданчика: Промайданчик для котельні газової та твердопаливної, 21019, Вінницька обл., Вінницький р-н, місто Вінниця, вул. Синьоводська, 132

5. Мета отримання дозволу на викиди: визначення та регулювання викидів забруднюючих речовин (ЗР), які потрапляють в атмосферу при експлуатації технологічного обладнання, на отримання дозволу на викиди ЗР для існуючого об'єкта.

6. Відомості про наявність висновку з оцінки впливу на довкілля, в якому визначено допустимість провадження

планової діяльності, яка згідно з вимогами Закону України «Про оцінку впливу на довкілля» підлягає оцінці впливу на довкілля: Виробнича діяльність у процесі здійснює КПП ВМР «ВМТЕ» - не підлягає проходженню процедури ОВД.

7. Загальний опис об'єкта (опис виробництва та технологічного устаткування): На території промайданчика котельні розташовано три газових водогрійних котли (ВК -22 1000 кВт та два КВ-2/95 2300 кВт), два газові парові котла ((Е-0,4-0,9ГН (Э)(МЗК-8АГ (Э)) 330 кВт), блочно-модульна котельня БМК - 1600, в якій встановлено твердопаливний котел Ardenz T - 1600 кВт, який працює на дровах, скідна свіча продувки газопроводу котлів ст. №1 ст. №4, ст. №5 (низький тиск), скідна свічка газових регуляторних установок (вибуховий клапан низького тиск, вибуховий клапан середнього тиску), які забезпечують опаленням частину міста в зимовий період, а також дизель-генератор FD60 I-ST для забезпечення електроенергією промайданчика при відключенні від загальної електромережі.

8. Відомості щодо видів та обсягів викидів: На території промайданчика виявлено 9 стаціонарних джерел викидів ЗР в атмосферне повітря. Від діяльності підприємства в атмосферне повітря викидаються такі ЗР: азоту діоксид (NO2) - 9,89096 т/рік, вуглецю діоксид (CO) - 11,511871 т/рік, вуглецю діоксид 2765,1628 т/рік,

метан 0,245636 т/рік, азоту оксид (N2O) - 0,177459 т/рік, речовини у вигляді суспендованих твердих частинок - 2,7411834 т/рік, ангідрид сірчистий - 0,00087 т/рік, газ - 0,00141 т/рік.

9. Заходи щодо впровадження найкращих існуючих технологій виробництва: На підприємстві відсутні виробництва та технологічне устаткування, які підлягають до впровадження найкращих доступних технологій та методів керування.

10. Перелік заходів щодо скорочення викидів: Заходи щодо скорочення викидів забруднюючих речовин для даного підприємства не передбачаються.

11. Дотримання виконання природоохоронних заходів щодо скорочення викидів: Заходи не передбачені.

12. Відповідність пропозицій щодо дозволених обсягів викидів законодавству: Викиди забруднюючих речовин відповідають вимогам законодавства.

13. Адреса держадміністрації з питань охорони навколишнього природного середовища, до якої можуть надсилатися зауваження та пропозиції громадськості щодо дозволу на викиди - Вінницька ОВА (Вінницька обл., м. Вінниця, вул. Соборна, 70, тел. (0432) 32-25-35, 32-35-35, email: oda@vin.gov.ua.

14. Строки подання зауважень та пропозицій - протягом 30 календарних днів з моменту виходу повідомлення.

Головний редактор Юлія ТОМАЩУК, т. (066)-895-30-93
Засновник -
 Трудовий колектив редакції.
Видавець -
 ТОВ «Редакція газети «Вінниччина».
 Реєстраційне свідоцтво ВЦ №990-348-ПР, видане Головним територіальним управлінням юстиції у Вінницькій області 16 січня 2018 р.
Передплатний індекс 91672

Розрахунковий рахунок:
 №UA59320478000026008924431157 у ПАТ АБ «Укргазбанк» м. Києва, МФО 320478, ЄДРПОУ 02471614.
Контактні телефони: (098)-124-53-92 - «гаряча лінія»; приймальня головного редактора - 66-13-36 (факс); головний редактор - 066-895-30-93; творчий відділ (журналісти) - 66-05-92; рекламно-комерційний, бухгалтерія - (0432) 66-05-25.

➤ Редакція може публікувати в порядку обговорення статті, не поділяючи точки зору автора.
 ➤ Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей. За зміст реклами відповідають рекламодавці.
 ➤ Передрук без погодження з редакцією «Вінниччини» не дозволяється.
 ➤ *** Позначаються матеріали, які друкуються на правах реклами.
 Номер виготовлений у КЦ редакції газети «Вінниччина».
 Віддрукований у друкарні ТОВ «Діва-К», м. Вінниця, вул. Пугачова, 1, e-mail: druk33@ukr.net.
 Тираж - **3076 прим.**
 Зам. 37958.

Творча епопея продовжилась виставками

Як писала нещодавно «Вінниччина», у місті Бар упродовж трьох тижнів за підтримки Українського культурного фонду проходила Всеукраїнська артрезиденція «Три площини Барської кераміки», що об'єднала 55 кращих майстрів з 11 регіонів України навколо теми Барської кераміки – нематеріальної культурної спадщини Вінниччини. За цей час митцям вдалося створити понад 50 картин, більш як 200 гончарних виробів та майже півтори тисячі художніх світлин. Аж ось, нарешті, тритижневу творчу епопею змінила плеяда виставок! Днями у Вінницькому обласному художньому музеї відбулося відкриття виставки мистецьких робіт, створених «резидентами» з різних куточків нашої держави.

Урочистість зібрала партнерів, учасників, митців та шанувальників Барської кераміки. Привітав товариство та розповів про суть проєкту його автор, директор ГО «Народний музей Барської кераміки» Роман Григор'єв, а далі слово від партнерів мали: господар зали, у якій розмістилася виставка, директор обласного художнього музею Руслан Паламаровський, директорка Вінницького обласного центру народної творчості, заслужений працівник культури України Тетяна Цвігун, заслужений діяч мистецтв України, дослідник та етнограф Володимир Титаренко, голова ГО «Кращий художник», народний художник України Володимир Козюк. Від митців-учасників виступили: засновниця артпростору «ЕтноЧари» Вікторія Ніколаєва, членкиня Національної спілки майстрів народного мистецтва України Людмила Філінська, співзасновник ке-

рамічної майстерні «Івга» Михайло Діденко.

Ділилися також враженнями науковці-етнографи Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського – кандидат історичних наук, доцент, археолог Віктор Косаківський та завідувачка лабораторії етнології Поділля, майстриня Тетяна Пірус. Висловили своє захоплення виставкою та неповторною Барською керамікою член Правління Вінницької обласної організації Національної спілки художників України Ірина Кравченко та старший науковий співробітник науково-дослідницького відділу давньої історії Вінницького обласного краєзнавчого музею Лілія Гальчевська.

На адресу авторів та організаторів виставки було сказано чимало приємних слів, згадано, як дола-

ження ремесла після семи десятиліть забуття. Всі виступи були сповнені захоплення та поваги до цього неповторного бренду Поділля та надії, що спільна робота барських ентузіастів, яка вже давно стала помітною на національному рівні, триватиме й надалі!

Виставка, що об'єднала роботи майстрів із різних куточків України у трьох площинах: гончарному, образотворчому та фотомистецтві,

виглядає надзвичайно колоритно, а завдяки професійності та майстерності працівників художнього музею це враження вдалося значно підсилити умілим компонуванням та ефектною презентацією виробів.

Всі бажаючі мали можливість помилуватися творами учасників артрезиденції Всеукраїнська артрезиденція «Три площини Барської кераміки» у Вінницькому об-

ласному художньому музеї два тижні. А вчора відкрилася друга частина виставки, яка розмістилася у світлиці Вінницького обласного центру народної творчості. Обидві експозиції є половинками одного цілого, тож, аби отримати цілісне враження про успішний барський проєкт та артрезиденцію – треба відвідати ще й другу виставку митців.

Віктор ЗЕЛЕНЮК

Кросворд «На крилах пісні»

Склав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ

По горизонталі: 3. Строфа вірша, пісні. 5. Австрійський композитор, один із основоположників романтизму в музиці, автор більше тисячі музичних творів, серед яких понад 600 пісень. 7. Українська народна пісенька типу частівки. 10. Назва різних видів литовських народних пісень. 11. Окрема частина збірного концерту, вистави. 12. Хвальна врочиста пісня духовного або світського змісту. 13. Закінчений за побудовою епізод опери, оперети, ораторії або кантати, який виконується співаком-солістом у супроводі оркестру. 16. Частина декорації на сцені, що зображує стелю або небо. 17. Частина музичного твору, музична фраза із швидким послідовним чергуванням нот від високих до низьких і навпаки. 21. Невеликий

музичний твір, де художній образ подано у максимально сконцентрованому часопросторі. 22. У грецькій міфології – морська німфа (жінка з риб'ячим хвостом або птах із жіночою головою), що своїм співом зваблювала мореплавців у смертельно небезпечні, згубні місця. 23. Українська народна обрядова пісня.

По вертикалі: 1. Високий чоловічий голос. 2. Народний духовий музичний інструмент у вигляді порожнистої трубки з отворами. 3. Український народний співець, що супроводить свій спів грою на кобзі. 4. Урочиста пісня, прийнята як символ державної єдності. 9. Ансамбль із трьох виконавців, переважно вокальний. 8. Точність, рівність звучання кожного тону музичного інструмента або зву-

ку пісні щодо висоти, тембру та сили. 9. Найбільший струнний смичковий музичний інструмент, що має форму скрипки й найнижче звучить серед смичкових інструментів. 14. Невеликий за обсягом вірш та музичний твір для сольного співу з інструментальним акомпанементом. 15. Хор співаків, а також змішаний ансамбль із співаків та музикантів. 18. Словесно-музичний твір, призначений для співу. 19. Співець-поет у стародавніх кельтів. 20. Найбільший духовий клавішний музичний інструмент, що складається з набору труб, у які нагнітається повітря.

Відповіді на кросворд:

По горизонталі: 3. Куплет. 5. Шуберт. 7. Коломийка. 10. Давня. 11. Номер. 12. Кант. 13. Арія. 16. Софлі. 17. Пасаж. 21. Мініатюра. 22. Спирена. 23. Гайка.
По вертикалі: 1. Тенор. 2. Дудка. 3. Кобзар. 4. Гімн. 6. Терцет. 8. Казар. 9. Гімн. 14. Терцет. 15. Казар. 18. Романс. 19. Бард. 20. Капела. 21. Пісня. 22. Орган.

